

Hans & Janny

Albert & Monique

USA 2009

Van San Francisco

Naar Denver

Geland in San Francisco

Posted on [26 april 2009](#)

Eigenlijk begon onze vakantie gisterenavond al, toen Hans en Janny zo rond een uur of half tien bij ons het erf op werden gereden door zoon Luc. Samen met neef en buurjongen Seppe verzorgde Luc het transport van onze kersverse Amerikagangers, die tot het laatste moment toe druk aan het werk waren geweest thuis. Het is ook wat, als je zomaar dik drie weken je bedrijf, huis, haard en kinderen moet achterlaten. Gelukkig komt Janny's zus Lies met Jan in huis om de boel mee draaiend te houden.

Bij ons ging het er allemaal duidelijk rustiger aan toe. Saskia is komen eten, maar ging gewoon naar een feestje gisterenavond, Peet kwam eens beneden kijken toen hij hoorde dat Luc met zijn vrachtje gearriveerd was en Esmee kwam zowaar toch nog even gedag zeggen. Je weet maar nooit of het niet gewoon aan ze voorbij gaat, ze zijn wel gewend aan ons vertrek inmiddels. Rond half twaalf hebben we de jongens eruit gebonjourd en zijn we de paarden hun laatste knuffels gaan geven. Die missen ons meestal meer dan de kinderen! Hoog tijd om te gaan slapen, want het wordt een kort nachtje. Hans en Janny werden op de logeerkamer geïnstalleerd, maar na een kwartier hoorde ik Albert al. 'Mo, ze zijn alweer dat bed aan het oppompen, het is denk ik echt lek'. Zucht, Albert eruit en direct erna veel gelach en tumult op de logeerkamer, waar het aerobed het duidelijk niet hield en Hans al had besloten dat plat op de grond ook wel lukte. Gelukkig hadden we nog een eenpersoonsje bij de hand ook en samen met het gewone eenpersoonsbed wat

toch al op de logeerkamer staat, hadden ze toch nog slaapplekken. Vanmorgen om kwart over vijf was ik net voor de wekker ging weer op. Lekker gedoucht, de allerlaatste spullen in de handbagage (ik ga niet meer zonder mijn eigen elektrische tandenborstel op stap) en ontbijtkoek gesmeerd voor de vakantieploeg. Peet had inmiddels al drie broodjes achter de kiezen. Koffie, thee en een uurtje later zaten we allemaal in onze eigen bus. Het reed vlot naar Amsterdam, je kijkt wel je ogen uit tegenwoordig, de A2 wordt werkelijk op alle fronten aangepakt en overal zie je nieuwe stukken weg verschijnen.

Op Schiphol was het voor de KLM-vertrekhallen even zoeken naar een plaatsje voor onze fors uitgevallen bus. Het was echt al behoorlijk druk daar. Na het afscheid van Peet, die de bus weer thuis mocht brengen, heb ik Hans en Janny zo langs de incheckrijen kunnen loodsen, want ik had ze gisteren al online ingecheckt. Ik ben echt verbaasd te zien hoeveel mensen er nog op Schiphol aan de automaten staan. Hans en Janny konden zo naar een lege bagage-afgiftebalie lopen, terwijl men in de rij stond om in te checken. Bij ons aan de business classbalie was het nog erg rustig, dus ook wij waren er zo doorheen. Om half acht stonden we al achter de douane.

Tijd voor ontbijt en een paar telefoontjes naar Jeroen, ons voormalige DVN-maatje en vriend, die vandaag met een vriendin en haar zoontje naar Florida vliegt. Samen koffie en ontbijt was het idee, maar ik ben bang dat ik nog een oud nummer van Jeroen in mijn telefoon had of dat hij zijn telefoon uit had. Ik heb hem in elk geval niet meer kunnen bereiken. Jeroen, als je dit nog leest: heel veel plezier in Florida en toi toi toi (je snapt hem wel!).

Voor ons was het een rustig en relaxed ochtendje Schiphol. Lekker ontbijtje, rustig winkelen, beetje rondkijken en om 10 uur door security. Dat was trouwens echt een eitje deze keer. Geen schoenen uit, mijn reservepomp én alle insuline gewoon in de koffer gelaten, alleen de laptop, mijn oorbellen en mijn kleine cameraatje gingen in het bakje. Dat hebben we weleens anders meegemaakt! Zelfs geen 'belangrijk' ventje met zijn lijstje vervelende vragen. Top!

We gingen pas heel laat in het vliegtuig, echt maar een kwartier voor vertrek of zo, dus we hadden verwacht dat het best een hele tijd kon duren voor het opstijgen. Dit toestel moet echt heel vol zitten als ik zat wat er voor de gate hing, ongelooflijk. Veel kleine kinderen ook, vakantie natuurlijk. Diverse mensen worden opgeroepen zich aan de balies te melden, dus ik vermoed dat er wat upgrades naar BC zijn uitgedeeld.

Wij zitten in de kleine cabine beneden en die zit helemaal vol. Je hoort niet veel van elkaar hier, zien doen we vandaag des te meer. Wij zitten op 3A en 3B en aan de andere kant op de stoelen in rij zit een soort Cruella. Tjonge, wat een heks, met hetzelfde zwarte haar op een dot en vreselijk streng kijkend. Nadat ze er genoeg van had afkeurend mijn kant op te kijken (mens, ik ben hartstikke dik en jij bent broodmager en lelijk, so what!), kreeg haar man het te verduren. Het eten was niet warm, het deugt niet en weet ik wat nog meer. Na een fikse discussie met haar overbuurman over zijn stoel die te ver naar achteren komt, is het nu rustig. Sorry hoor, maar als je in business class nog niet je benen kwijt kan, weet ik het niet meer! Je kan je voetensteun lekker hoog en lang maken, maar mevrouw gebruikt daarbij ook nog eens een grote hoge trolley om haar voeten op te leggen. En ja, daar komt dan de stoel van de buurman tegen.

Voor ons is het nog pittiger, er zit een Japans stel en die hebben duidelijk even niet hun liefste dag samen. Zij is duidelijk erg pissig om hem en telkens vliegt ze op uit haar pogingen om te slapen om met veel misbaar en gebaren een preek tegen hem af te steken. Soms baant ze boos richting toilet en dan duikt ze weer onder haar deken. Niet lang hoor, want ineens laait de vlam dan blijkbaar weer op en dan begint ze weer. Hij heeft het tot een minuut of tien geleden volgehouden om totaal niet te reageren, wat haar nog veel nijdiger maakt en is nu met zijn koptelefoon op gaan slapen.

Nee, dan mijn eigen lieve ventje. Die is hartstikke zoet!! Ik heb hem vanmorgen zijn roze overhempje aangetrokken, dat stemt altijd al zacht natuurlijk en hij is uitzonderlijk rustig! Geen 'schiet-op-we-komen-te-laat-stress', geen gedoe rondom douane en security, geen gejaag, helemaal niks.

Hans en Janny achterin dit toestel maakt hem volgens mij erg ontspannen. Hij heeft al zitten schuddebuiken van het lachen tijdens een film met Paul de Leeuw en zit nu weer naar zijn favoriete Mama Mia te kijken. Ik heb een poging gedaan om Hairspray te draaien op mijn laptop, maar de DVD knalt er steeds weer uit of zo. Kijk straks wel, misschien pak ik toch ook Mama Mia nog wel op het KLM-schermpje en anders kan ik altijd nog Alberts laptop nemen. Of niet, dan kijk ik Hairspray een keer gezellig met Janny de komende weken.

Ben trouwens benieuwd hoe het met het eten hier achter zit. Hier was het weer prima verzorgd (behalve bij Cruella natuurlijk). We kregen een voorgerecht van (ff spieken op de kaart) Harissa-couscoussalade. Moeilijk he? Ok, de aardige stewardess heeft me net toch die kaart aangereikt (zit beetje knel hier), dus komt het: gemarineerde parelhoen, geroosterde groenten en tomaat, gecompleteerd met Masai-Mara dipsaus en crostini. En natuurlijk het bekende warme broodje, jammie. Het hoofdgerecht is altijd te kiezen hier en vandaag was de keuze gemarineerd ip met macadamia-sultana-saus,

vergezeld van kososrijst en sperziebonen (Alberts keus) en heek uit de oven geserveerd met chermoulasaus, puree van zoete aardappelen met kokos en groenten (nope, die hoeven we niet) of struisvogelpotje geserveerd met geroosterde pompoen (die was lekker!!), suikerboontjes en nieuwe aardappelen met tuinkruiden (yep, die had ik). Albert nam als nagerecht natuurlijk een kaasschoteltje met druiven, er was ook vers fruit en ik koos voor een cakeje met custard. Het was weer echt lekker vandaag! Na de koffie met de bonbon nog een flesje water en daarna was het tijd voor het middagdutje.

Inmiddels is het vier uur in de middag, we zitten dus nu vijf uur in dit vliegtuig. Het is best te houden vooralsnog, vooral nu de ruziende echtelieden voor ons allebei slapen. Tjonge, wat irritant is dat, vooral omdat haar stoel steeds plat lag en ik het dus recht voor mijn neus zag gebeuren. Ik ga ook eens een leuk filmpje in de KLM-bieb zoeken of mijn boek weer oppakken. Ik lees op dit moment het boek van Dolf de Vries, Amerika met een rugzak (kolder, ze reizen gewoon ook met een camper). Voorbereiding voor 2010, zullen we maar zeggen. Net als het half uurtje dat Albert en ik net nog met de laptop hebben zitten puzzelen op een route voor 'rondje Kentucky' of zo. Je moet wat in een vliegtuig, toch?

En hier deel 2: na een stukje film, stukje boek, beetje slapen, wat muziek luisteren en een lekker lichte maaltijd voor de landing (wel weer drie gangetjes), stonden we al om half een in San Francisco aan de grond. We hebben heel veel bewolking gehad onderweg en vlogen een bijzonder noordelijke route, zo had ik het nog niet meegemaakt in vier vluchten naar deze stad. We hebben echt over de uiterste noordrand van Canada gevlogen en zijn pas net voor Vancouver in een rechte lijn over Washington, Oregon en het noorden van Californië gevlogen. Leuk, allemaal gebied waar we weleens gereden hebben en uiteindelijk was het laatste stuk ook behoorlijk helder, dus met veel zicht.

Ik krijg bij het zien van de omgeving van San Francisco en zeker bij de Golden Gate kriebels, hele vrolijke prettige vlinders. Californië is een van mijn grote liefdes, al vanaf mijn eerste bezoek in 1983 heb ik dat gevoel en ik ben bang dat het nooit over zal gaan. Ik ben er weer! Jippie, I'm happy. We waren snel het toestel uit, net als Hans en Janny en met zijn vieren zijn we richting immigrations gegaan. Pff, druk gedoe daar zeg, het was een volledig vol toestel en we werden flink opgejaagd richting de immigrations officers. Ook dat ging vlot, maar de koffers was een ander verhaal. Horen wij onze koffers eerst te krijgen – priority – komen die van Hans en Janny bijna als eerste over de band en moeten wij dus echt een hele tijd wachten. Nah ja, we hebben ze en er was niks mee gebeurd verder.

Door douane heen, met de lift naar boven en naar de hotelshuttles, toen in 't bussie en precies om twee uur zaten we al op onze kamers. Niet slecht, voor een vlucht die pas om 13.05 gepland stond te landen.

We zijn blij met het hotel. Dit hotel heb ik geboekt via Hotwire, dus je moet maar afwachten wat je krijgt. Vier sterren in Burlingame, dat wisten we. Geen slechte keus geloof ik, want het zijn mooie ruime en frisse kamers, waar ook geen zoete geurtjes hangen zoals zo vaak in Amerikaanse hotels. We zitten mooi naast elkaar aan het eind van de gang, zodat we ook geen last hebben van langslopende andere hotelgasten. We kijken schuin uit op de baai, langs het Embassy Suites hotel waar we vorig jaar zaten.

Het is nu half zes in de middag hier, in Nederlandse tijd half drie in de nacht. We hebben zeker nog twee uur beneden in de bar gezeten, met koffie, een biertje en voor ons alle vier een hamburger met frietjes. Hans en Janny zijn druk met het verwerken van alle indrukken natuurlijk, ze vinden het helemaal super om in Amerika te zijn en een keer helemaal los te zijn van alle zorgen en drukte thuis. Morgen staat San Francisco op het programma, eerst maar eens de oogjes toe, al is het nog erg vroeg hier. We rollen bijna om

Foto's komen straks wel, ik slaap toch maar een aantal uren, maar nu gaat het even echt niet meer!

San Francisco en gezellig met Aldie en Sarah

Posted on [27 april 2009](#) |

Zeer tegen de gewoonte in heeft Albert zijn dagelijkse blog al klaar staan, voor ik zelfs maar begonnen ben. Duidelijk een geval van wie het eerst wakker is en de koffie verzorgt, om drie uur in de nacht. Geloof maar niet dat er nog wat door te slapen valt, meneer is klaarwakker, lichtjes aan, koffie aan de pruttel en de bekende pingeling van Vista. Op mijn laptop, want het Internet in dit hotel kost maar liefst 12 dollar voor 24 uur, dus het is onzin om steeds allebei te betalen. Gisterenavond had ik echt geen puf meer, het was een hele lange dag! We stonden om half twee op, slaap was totaal over en hebben het volgehouden tot half elf gisterenavond.

Genoeg over slapen, want we doen ook nog heel veel andere dingen hier. Zo zaten we gisterenmorgen fris en fruitig om zes uur al aan het ontbijt. Je kan mij zo ontzettend gelukkig maken met French Toast, dat is voor mij het ware Amerikagevoel. De versie die ze hier serveren, met cornflakes is werkelijk helemaal te gek. De aardbeitjes erbij maken het af. Hans maakt kennis met

zijn eerste All-American Breakfast, waarbij vooral de gebakken aardappeltjes met de schilletjes toch wel erg vreemd over komen voor onze nuchtere Hollanders brood-met-kaas-gedachten. Janny ging met de French Toast mee, wat ze wel een hele grote hap vond. Was het ook, maar zo lekker!

Na het ontbijt zijn we met het Sheraton-shuttlebusje naar het vliegveld gereden geworden (dat klinkt als Claudia uit Maastricht 😊), waar we tot onze verbazing zelfs nog te vroeg waren om de eerste BART naar de stad te nemen. BART staat voor Bay Area Rail Transportation trouwens, gewoon de metro dus. Op zondag beginnen ze pas om acht uur. Maar vooruit, kwartiertje wachten, even bekvechten bij de ticketautomaten en daar gingen we dan door de poortjes. In een goede 20 minuten stonden we midden in San Francisco op Powell Station. Recht voor de metrouitgang stonden de beroemde Cable Cars al klaar en hoewel Albert thuis nog vol hield dat het makkelijk te lopen was naar Fisherman's Warf, kwam hij ter plekke gelukkig onmiddellijk tot inkeer. We kochten een dagpas voor de Cable Car en lieten ons op de zo kenmerkende San Francisco-wijze naar het meest toeristische stukje van de stad brengen. Heerlijk, met zo'n grote donkere kerel aan de rem van de kar, met veel herrie en bombarie.

Na eerst een souvenirwinkel geplunderd te hebben, Hans en Janny dan, wij zijn zuinig (ha!), ging het naar de kade. Ik kan er een lang verhaal van maken, maar de foto's zullen meer zeggen: we hebben een rondvaart gemaakt over de baai, naar de Golden Gate en terug rond Alcatraz. Alcatraz schijnt een bezoek meer dan waard te zijn, maar als je maar een dagje stad hebt, moet je keuzes maken. Wij hebben er voor gekozen rustig te genieten van waar we tijd voor hebben en voor de rest te bedenken dat het leven toch wel doorgaat, ook als je niet alles ziet wat er te zien valt. Als ik soms de vakantieplannen op ons aller Alles Amerikaforum zie, word ik helemaal angstig! Mensen willen zoveel in zo weinig tijd en ik vraag me weleens af of ze beseffen hoe overweldigend zo'n reis, zeker de eerste keer, kan zijn.

Ik zie het aan Hans en Janny, ze genieten zo intens, ze zuigen de indrukken op, ze luisteren naar onze verhalen, Amerika is zo anders en tegelijkertijd zo toegankelijk voor ons als Europeanen, dat het soms moet duizelen van alles wat je meemaakt in zo'n eerste dag. Als ik dan hoor en zie dat mensen zo'n dag van vroeg tot laat vol plannen met allerlei hoogtepunten of juist direct in de auto springen om een paar honderd mijl te rijden, dan besluit ik voor mezelf dat ik het in elk geval zo niet (meer) wil. Want ja, wij hebben ook zo'n reis gemaakt hoor, waarin van alles moet. Maar dat doen we dus echt niet meer.

Gisteren was zo lekker relaxed. Na de boottour, waarbij we natuurlijk veel foto's gemaakt hebben, zijn we naar Pier 39 gelopen. De zon was onze vriend en uit de wind was het heerlijk warm. Konden we aan boord onze dikke fleecevesten (maar ook de zonnebrillen) nog goed gebruiken, tijdens de lunch bij een Wipeout Café (leuk!!) zaten we lekker in een t-shirt in de zon. We hadden een lekkere lunch van verschillende sandwiches met frietjes en genoten met volle teugen. Pier 39 blijft altijd toch wel erg fleurig met alle winkeltjes, de zeeleeuwen en de toeristen uit alle hoeken van de wereld.

In mijn herinnering waren er in 2002 toen we hier waren meer zeeleeuwen, maar dat weet ik niet zeker hoor. Ze waren er gisteren in elk geval met een flinke groep en genoten zichtbaar van het zonnetje. Ze waren best een beetje lui, maar toch was er wel beweging en veel geblaf of gehuil, hoe je het noemen wil. Het blijft een machtig mooi gezicht! Ondertussen zag ik Alberts koppie kleuren en zojuist zag ik dat hij aardig verbrand is. Petje vergeten ... zit netjes in de koffer.

Rond 2 uur besloten we terug richting hotel te gaan, kalm aan, om de meute voor te zijn en nog tijd te hebben om even te relaxen. Terug op de cable car, waar we weer niet hoefden te wachten. We zijn uitgestapt op Union Square om ook daar nog even rond te kijken. Na een kennismaking met Starbuck's beroemde frappuccino besloot Janny dat ik toch echt wel weet wat lekker is 😊 Jammie, dat was lang geleden en dat doet een mens weer helemaal opleven na een halve dag slenteren.

De BART bracht ons weer vlot terug naar het vliegveld, waar we bijna naast de hotel shuttleplaats uitstapten. Tot onze grote pret kwam de bus van het Sheraton net aanrijden en de chauffeur had dezelfde lol, want die herkende ons al. We konden dus zo aan boord springen. Binnen drie kwartier waren we vanaf midden San Francisco weer in onze hotelkamer en dat met openbaar vervoer, helemaal goed! Ik ben daar aan de slag gegaan met de meer dan 400 foto's die we genomen hebben en heb zeer fors geselecteerd. Met een beetje mail lezen, reisverslagen van mede-Amerikagangers doorkijken en natuurlijk genieten van jullie reacties op onze blogs, kwam ik de tijd door, terwijl Albert op bed tv keek en mee luisterde naar alles wat ik tegen kwam.Â

Om zes uur hebben we de burens maar eens gebeld. Het duurde even voor er opgenomen werd en het blijkt dat we ze wakker belden. Zij hebben die paar

uurtjes heerlijk geslapen en hadden dat blijkbaar ook echt nodig. Die indrukken he?

Op naar de bar, waar we na een klein uurtje gezelschap kregen van Aldie en Sarah. Voor wie het niet weet: Aldie is branch manager van het verhuurstation van Road Bear RV's in San Francisco en wij halen dit jaar voor de derde keer onze camper bij hem op. De eerste keer, in 2007, waren we verrast toen onze shuttlechauffeur ons in onvervalst Vlaams begroette. Een geanimeerd gesprek onderweg in het busje en tijdens de koffie, leidde ertoe dat we eigenlijk altijd tussentijds contact met elkaar zijn blijven houden. Aldie leest af en toe mee op het Alles Amerikaforum en vraagt mij weleens om mensen dingen uit te leggen over de gang van zaken bij hun bedrijf en rondom de huur van campers. En zo ben ik een klein beetje Road Bear Nederland geworden (grapje!). Het klikt in elk geval enorm tussen ons en door Aldie's verhalen over ons, werd zijn vrouw Sarah ook wel heel nieuwsgierig. Vooral naar wie die man nou was met die weblog waarop altijd die rare plaatjes staan en waar Aldie 's avonds vaak smakelijk om zit te lachen. Het is toch raar dat hij tegen haar zegt dat hij echt niet weet hoe hij dat nou allemaal moet vertalen in het Engels?

Om een lang verhaal kort te maken: Sarah wou ons graag ontmoeten, Aldie baalde dat hij vandaag maar liefst 12 campers moet uitdelen (waaronder 9 aan Nederlandse gezinnen) en dus weinig tijd voor ons heeft en zo kwamen we op deze diner date. Sarah had twee hele leuke gezellige tasjes gemaakt met allerlei San Francisco-gadgets en wij hadden op onze beurt Nederlandse souvenirs mee genomen. Er was veel pret om de klompen van Aldie. Vorig jaar vroeg hij ons al hoe mensen nou kunnen lopen op die dingen! Hij gaat het echt leren, zegt hij, maar gisteren ging het er nog erg komisch aan toe. Het was ook een koddig gezicht, zo'n klein Vlaams manneke in van die grote Hollandse klompen. Voor Sarah en de kinderen hadden we klomppantoffels in drie kleuren: rood, roze en delftsblauw-wit.

Het was een heerlijke avond, er werd veel gelachen onder elkaar, met het gesprek in rommelig Engels en Nederlands door elkaar. Veel verhalen, anekdotes, gevatte humor, kortom: het was een topavond! Ik zie er naar uit Sarah en Aldie misschien volgend jaar in Nederland te mogen ontvangen. Aldie is al lang niet meer in België geweest en ze hebben plannen zijn ouders in België te gaan opzoeken. Wat is het toch ontzettend leuk om op deze manier zo'n band met mensen aan de andere kant van de wereld te krijgen! Na deze lange, lange dag, hebben we zeker vier uur geslapen, misschien wel wat meer nog, het wordt nog wat met ons! Voor nu: ik ga de foto's voor jullie online zetten en dan is het toch weer tijd voor een frisse douche, ontbijt en het inpakken van al onze spullen, want om zeven uur staat Aldie weer voor de deur.

Met de camper naar Moss Landing

Posted on [28 april 2009](#) |

En weer is het ochtend, vijf uur om precies te zijn. Het hele spul is alweer een uur wakker. Vroege vogels, maar ook vroeg naar bed 😊 Gisterenavond was ik erg moe en had ik echt helemaal geen puf meer voor een verslag of foto's. Om half tien gingen de luiken weer helemaal dicht. Maar nu gaat het weer lekker dus. Allereerst: bedankt voor alle reacties weer, het is zo leuk als mensen je volgen en dat ook laten weten!

Terug naar gisterenmorgen! Eerst weer een lekker ontbijt, waarbij de mannen weer van de All American gingen en Janny en ik deze keer kiezen voor een Belgische wafel met aardbeien en maple syrup. Het is allemaal weer ongezond, maar o zo lekker. Dan even de bell boy regelen om de koffers van de kamers te halen en daar is Aldie al weer. Om tien voor zeven al! Hij vertelt dat zijn wekker kapot is en dat hij zich verslapen heeft. Wonderlijk, dan toch nog te vroeg zijn 😊 Wij durven geen risico meer te nemen dat hij ons laat staan hoor, na zijn verhalen van gisteren. Grapje, maar wel met een serieuze ondergrond. Het blijkt dat veel mensen gewoon durven zeggen dat ze nog zitten ontbijten als Road Bear hen ophaalt. Of ze even een half uurtje kunnen wachten! Ik snap dat echt niet, maar het schijnt te gebeuren.

Vooruit, wij zijn wel klaar en met Aldie rijden we naar het Best Western El Rancho in Millbrae om de andere Nederlandse huurders op te halen. Leuk toeval, deze mensen heten Tijmensens. Ze komen rechtstreeks uit New York vliegen waar het op dit moment ruim 30 graden is en hebben het heel erg koud! Erg lekker is het ook niet, het is bewolkt en het waait hard. Vooruit, niet zeuren, het is vakantie. We praten gezellig in de camper en Aldie en ik geven nog wat reisadviezen. Deze mensen zijn nog niet aan de Westkust geweest en zaken als sneeuw en hoge bergpassen waren duidelijk niet bekend bij ze. De Tioga Pass zal echt nog niet open zijn voorlopig.

Bij Road Bear gaat de kachel aan, net als de koffie. Wij hebben geen camperuitleg nodig, maar Aldie en Albert bekijken de camper wel heel kritisch op schade. Road Bear heeft tot dit jaar altijd elk jaar een volledig nieuwe vloot gekocht, maar de economische crisis heeft ervoor gezorgd dat ze de gebruikte campers aan de straatstenen niet kwijt kunnen. Het jaar 2008 was het beste jaar ooit voor ze wat betreft verhuur, de Europeanen kwamen massaal vanwege de uitzonderlijk lage dollar, de toeroperators schreeuwden om meer campers en de vloot werd daardoor ook nog uitgebreid. En toen klapte de hele economie in elkaar, zodat het bedrijf nu met een grote voorraad jonge campers zit, die ze dus voor dit jaar volledig hebben gereviseerd en weer in de verhuur doen. Op zich helemaal niet erg, want de kinderziektes zijn eruit, ze zien er nog prima uit en het comfort is er niet minder om. Zo heeft onze camper nog maar 21000 mijl gelopen. Oeps, terwijl ik dit schrijf, beseffen we dat we de hele papierhandel van Road Bear missen, vast in ons drukke geklets daar laten liggen. Meteen Aldie mailen of hij het naar Denver of Chowchilla wil sturen. Maar even terug naar het verhaal. Het beste verhuurjaar dus, 2008, maar door de tegenvallende verkoop van campers dus uiteindelijk een heel slecht jaar voor het bedrijf. De camper wordt dus uitgebreid bekeken en alle krasjes, butsjes en dingen worden aangetekend, zodat men in Denver niet denkt dat wij de schade veroorzaakt zouden hebben. Nah, we trekken Dennis wel aan zijn oren daar 😊

Rond half tien rijden we weg. Voor het eerst trouwens met een camper met een kenteken uit Nevada. 't Is weer eens wat anders. Ons waggelschip vangt veel wind, de koffers achterin maken hem ook wat minder stabiel op de weg, maar dat komt allemaal wel goed. Hans en Janny zijn erg onder de indruk van alles wat er in de camper zit, wat er mogelijk is en comfortabel het ding is. Wij voelen ons al snel weer helemaal thuis natuurlijk. In Gilroy gaan we de weg af, naar de vertrouwde Wal*Mart. Hans en Janny kijken hun ogen uit. Het lijkt op de Makro, maar dan hebben ze toch weer veel meer. Want naast een wereld aan goederen, kan je er ook terecht voor je nagels, je voeten, een hoorapparaat, de opticien en natuurlijk McDonalds. In deze zit trouwens geen kapper, dat gebeurt soms ook nog wel. Na een rondje non-food met de nodige zaken als afwasborstel, een campinggasflesje (barbecue van Aldie

meegekegren), vuilnisbakjes en weet ik wat nog meer, voel ik de bekende hypo aan komen. Daar kan ik ook de klok op gelijk zetten de eerste dagen.

We nemen allemaal een 'mealtje' bij McDonalds en gaan dan verder in het paradijs van eten en drinken. Met twee volle karren boodschappen gaan we de tent uit naar de camper. Het is handig en snel opruimen, zo met zijn vieren en snel rijden we weer weg. We zijn even naar de outlets in Gilroy geweest, maar de vermoeidheid sloeg zo toe, dat we het opgaven. Na een Starbucksbezoekje rijden we richting Moss Landing. Zonder TomTom en we rijden dan ook prompt fout. Na een rondje woonwijken, waar Hans en Janny helemaal van genoten, hebben we toch Tommetje maar even opgesnord. Het Amerikagevoel nam toe, zeker toen de krantenjongen zichtbaar zijn rondje deed. Op de fiets, kranten in een plastic zakje, op de stoep gooiend, wij kijken er niet meer van op, maar leuk blijft het.

Tom zet ons terug op de snelweg, de 101. Ook goed, dan gaan we daarlangs. Na een drie kwartier arriveren we in Moss Landing. Het blijkt hier het paradijs van de artisjokken te wezen. Maar vooral ook vis. Moss Landing is een paar huizen, heel oud, helemaal westernachtig, wat antiekwinkels, een haven en vis. Geen luxe jachthaven, nee, hier wordt nog echt gevisd en het is allemaal authentiek en oud. Ga hier niet heen als je luxe wilt, maar wil je het echte Amerika zin, zonder opsmuk, dan zit je hier goed. De KOA-campground ligt pal aan de haven en we worden allerhartelijkst ontvangen. Het is een vrij kleine campground, maar het ziet er allemaal helemaal keurig uit.

En dan komt de grootste klus voor vandaag: koffers uitpakken en camper inrichten. Ik heb mijn vaste plekjes voor alles, dus dat gaat eigenlijk op de automaat. Nu moet ik wel nadenken, want ook voor Hans en Janny moet natuurlijk wat kastruimte overblijven. De mannen sjouwen koffers binnen, wij ruimen in en uiteindelijk is iedereen veel eerder klaar dan ik natuurlijk. Waarom heb ik nou altijd mijn hele hebben en houwen bij me? Geen idee, maar het hoort nou eenmaal bij me.

Om half zes besluiten we dat de bedden later wel opgemaakt kunnen worden, eerst eten. Ik meet mijn bloedsuiker en merk dat ik toch even een jus d'orange nodig heb. We lopen over de brug richting de haven en net voor Phil's Eatery gaan we het paadje door naar het strand. Daar maakt Janny dan eindelijk kennis met de Pacific. Het is fris, het waait hard, maar de zon schijnt wel. We lopen een stuk naar de pier, waarbij we steeds wegzakken in het zand. Mijn nog steeds gevoelige enkel is niet blij en ik al helemaal niet, want ik voel mezelf weer wegzakken. Gelukkig zijn we na een kwartiertje weer terug bij Phil's Fish Market en Eatery. Het is er druk! Op een dooie maandagavond staan hier veel auto's en is het stikgezellig. Je verwacht het niet, want eigenlijk

zitten we gewoon in een loods. Het ziet er niet uit van buiten en van binnen is het zeker niet luxe, maar wel grappig! JeÂ kijkt je ogen uit naar de decoraties.

Ik pak de menukaart en zie alle letters dansen. Ik moet me inhouden om niet te gaan schelden en meppen, dus ja hoor: hypo. Ik raap nog het beetje verstand bij elkaar wat ik heb en bijt Albert toe dat ik NU wat moet hebben. Gelukkig kent hij het verschijnsel en gaat hij rustig een glas lemonade halen. Ik voel mezelf snel bijkomen en samen gaan we naar de counter waar we voor ons allevier eten kunnen bestellen. Je bestelt, betaalt en dan wordt het later aan tafel gebracht. Frisdrank gaat zoals op veel plaatsen: je krijgt je beker mee en kan zelf gaan tappen bij de automaat. En al ga je tien keer terug, dat mag.

Hans en Albert eten fish en chips, Janny en ik gaan voor de zalm. Lekker met frietjes of rijst (Janny heeft rijst) en een stuk garlic bread. Een goede salade maakt het af. We ploffen na deze volle borden, dus dessert laten we zitten. We nemen nog een kijkje bij de leuke landkaarten waarop je met kopspelden kan aangeven waar je vandaan komt en zetten Phil, de eigenaar op de foto. Naast ons is inmiddels een leuk Bluegrass-bandje begonnen met spelen. Zo maar, op maandag, live muziek en druk dat het wordt!

Wij hebben het gehad. We gaan naar de camper, maken de bedden op en na een bakje ijs, gaan om half tien alle luiken dicht! Vandaag rijden we naar ons geliefde Pismo Beach. CU later!

Langs de kust van Californië

Posted on [29 april 2009](#)

We schrijven over dinsdag 28 april (hoewel het nu dus al een dagje later is). Eerste werk in de morgen, zo rond vier uur, is Peet bellen. Hij wordt vandaag 19 jaar. Zijn 12e en 17e verjaardag vierde hij in Californië, maar dit jaar is hij weer eens gewoon thuis. Hij stond net onder de douche, want had maar een half dagje op zijn stageadres doorgebracht. Alles goed thuis, prima! Ook bij ons is het prima, Hans en Janny schijnen heerlijk geslapen te hebben op de uittrekbare bank en ook wij hebben ons bedje weer gevonden. Er wordt zelfs nu na twee nachten gemeld dat ze de oordoppen nog niet nodig gehad hebben voor ons gesnurk. Wonderbaarlijk, want ik ben snot-en-snotverkouden.

We rijden na een ontbijtje van yoghurt met vers fruit voor 'de drie' en yoghurt met muesli voor mij de camping af, om acht uur. De weg is simpel, we draaien direct de 1 Zuid op. We rijden langs Marina en Monterey en voorbij Carmel komt de oceaan weer in zicht. Tja, wat moeten we zeggen van Highway 1,

wellicht de beroemdste weg in Amerika na route 66? Spectaculair mooi! Veel bochten, langs de bergen, niet eng of steil, maar wel mooi. Rotsen in zee, strandjes, helderblauw water, hier en daar een zeehond. We stoppen af en toe voor foto's en drinken op een mooi plekje koffie. Gelukkig hebben we de wc ook aan boord. We zijn er blij mee! We stoppen natuurlijk vlak voor San Simeon waar de zeeolifanten lui een het strand liggen, met duizenden tegelijk. Ze spelen, ravotten en slapen daar. Sommigen gooien driftig met zand, naar blijkt omdat dat hun enige bescherming is tegen de zon.

Ik maak foto's naar hartelust vandaag. Het is onze derde keer Highway 1 en we krijgen er nooit genoeg van. Janny brengt de dag grotendeels door op haar knieën op het stoeltje achter de passagiersstoel en je hoort de camera continue klikken. Het is voor ons een genot om te zien hoe zij met volle teugen genieten. We hebben weer geluk, het is niet echt zonnig, er staat veel wind, maar er is geen mist. En daar is deze weg berucht om. Velen kijken er al lang naar uit om de route te rijden en worden teleurgesteld door de hardnekkig mist. Wij niet, het is weer geweldig. Bij de zeeolifanten spreekt een oude man me aan, hij herkent ons Nederlands 'heel goed', zoals hij zegt met een accent. Hij vertelt Hans en mij dat hij in 1953 namens de Amerikaanse regering in Rotterdam is gestationeerd om vluchtelingen op te vangen van de watersnood. Er kwam helemaal niemand echter, want de boeren verlieten hun bedrijven niet en de dorpingen werden bij familie opgevangen. Hun opvangcentrum werd gevuld met vluchtelingen uit Indonesië.

Het was nog een hele toer om een gezin te vinden met blond haar en blauwe ogen om Washington te laten zien hoe goed het ging met hun werk daar 😊

We gaan verder en komen rond 2 uur aan op Pismo Coast Village, de camping waar we al twee keer eerder waren. Een oude dame checkt ons in en wij krijgen een plekje pal naast de ingang. Prima, overal dicht bij. Ik ben ondertussen hondsberoerd, ik heb het afwisselend warm en koud, krijg rillingen en heb een akelige rauwe hoest. Mijn bloedsuiker is 3,5, weer een hypo ... Ik neem nog een diclofenac van Albert en we eten lekker een boterham met kaas, knakworstjes en jam. Lekker, weer een beetje normaal eten. Na het eten duik ik mijn bed in, ik zit er helemaal doorheen. Hans, Janny en Albert gaan een strandwandeling maken en ik slaap een paar uur. Gloeiend word ik wakker en ik ben bang ook nog koorts te hebben. De rest komt terug en buiten drinken we blikje fris. Ik besluit eerst in de campingwinkel te gaan vragen om Tylenol en koop ook keelpastilles.

We lopen daarna richting het dorp. Albert en ik schrikken ervan: veel winkeltjes zijn gesloten, de crisis moet hier echt toegeslagen hebben. We lopen een rondje en zoeken weer het winkeltje op waar we ons allereerste windspel kochten, onze tractor die nu drie jaar al draait bij ons en nog prima is. Ze hebben nog steeds heel veel windspelen, ook van andere merken, maar de kwaliteit van de Premies Desingspelen springt er toch uit. We maken natuurlijk wat foto's, want hier begon het idee voor ons bedrijfje. Heel toevallig heb ik mijn Kleurige Molenstrui aan, dat is de lekkerste warme trui die ik heb.

Hans en Janny kijken samen nog wat winkeltjes en lopen de pier op. Albert en ik zoeken een bankje in de zon op en genieten even samen van de warmte op onze ruggen. Het is leuk zo, af en toe nemen we even wat afstand van elkaar, tot nu toe genieten ook wij met volle teugen van het samen reizen. Ieder doet zijn ding en het enige waar om gemopperd wordt is de mail van Hans en Janny die niet werkte 😞 Maar vooruit, zelfs dat is opgelost nadat we het wachtwoord voor de webmail van hun kids hebben gekregen. We eten een goed maaltje bij een plaatselijk restaurant en lopen dan terug naar de

camping.

Enne, toen werd er wel gemopperd. Zowel de codes voor de wc's en douches (altijd beveiligd hier bijna) als die voor het draadloos internet werken niet. Ik ben beroerd en Albert werpt zich op om het te gaan oplossen. De eerste keer komt hij terug met de opmerking dat kleine letters in plaats van hoofdletters zouden moeten werken. Nou, no way José!. Hij weer naar de securityman, want registration is al dicht. Die loopt met hem mee, toetst een deurcode in en Sesam-open-u-het-werkt. Huh? Albert vraagt hem het opnieuw te doen en ziet dan dat het niet 51234 is, maar 35124. Aha! Ze wisselen regelmatig hun codes en de oude dame heeft ons een oud papiertje gegeven blijkbaar. Met de nieuwe code werkt ook het internet als een zonnetje.

Ik lees de reacties op mijn weblog en zie een bericht van medeforumlid Erica. Ze schrijft dat ze denkt dat ze tegenover ons staan, want ze zien een grote Road Bearcamper met een Nevada-kenteken. En ja, wij zien een 31 ft. Winnebago van Road Bear die ook klaar stond in San Francisco bij Aldie. Ik doe mijn raampje open en zie even later een man buiten bij de camper. Ik roep hallo en hij zegt: hallo Monique. Grappig he? Ik vertel hem dat ik later wel even een praatje kom maken. Eerst Elly bellen in Chowchilla, want van haar heb ik mail gekregen met de vraag wanneer we komen.

Ik bel haar via Skype en ze zegt dat de kinderen morgenvroeg (vandaag dus) om 10.00 uur aan de beurt zijn om hun koeien te showen. Jee, wij hadden op donderdag gerekend. Nou ja, het is niet anders, dat gaan we niet redden vandaag. We moeten rond twaalf uur in Madera een huurauto halen. We kletsen even gezellig bij en dan ga ik naar Erica en Harry. Zij reizen met (schoon)moeder Jopie en zoon Lars en ik maak een praatje in hun camper. Gezellig, zij genieten ook met volle teugen.

En nu moet ik opschieten, we hebben zowaar tot half zeven geslapen en moeten nu echt douchen en wegwezen, anders zijn we niet op tijd in Madera! CU later! Mijn rillingen zijn weg trouwens, alleen mijn neus zit hartstikke dicht en loopt als een trein.

Dallas in Chowchilla

Posted on [30 april 2009](#) |

Toch maar even een verslagje van gisteren, ik voel me stukken beter en nu is Albert aan de beurt geloof ik. Hij is met de Tylenols heb bed in gegaan voor een uurtje, voor we straks weer naar Elly en Dick gaan.

Terug naar gisteren. We zijn rond 8 uur vertrokken in Pismo Beach. Even zwaaien naar Harry, Erica, Jopie en Lars en dan richting de 101. We reden meteen tegen een wegafsluiting aan en dan ben ik altijd weer blij dat Albert op een postzegel kan draaien met dit bakbeest. Eenmaal op weg voel ik me steeds beroerder worden. Ik heb koude rillingen, voel me koortsig en hoest de longen uit mijn lijf. Ik neem een paar Tylenols en doe wat ik nog nooit gedaan heb: ik duik mijn bed in in de rijdende camper. Ik mis een heel stuk van de weg die door de bergen voert en wordt ergens op de highway 41 weer wakker. We tanken voor 2,46 per gallon, nemen koffie mee en gaan dan weer verder. Via Fresno rijden we de 99 op.

Bij Madera gaan we de weg af. Ik heb vanuit Nederland bij Enterprise een auto gereserveerd. Hertz zit er ook, maar die was een behoorlijk stuk duurder. Echt vergelijken kan je nooit, bij Enterprise komt er altijd een stuk verzekering bij. Maar vooruit, veel zal het niet maken. Omdat Albert lid is, is de papierhandel snel gedaan. De man biedt me een Ford Escape aan en ik zeg dat ik die te klein vind. Ik heb een standaard SUV gereserveerd en volgens mij is die Escape een mini. Hij gaat inderdaad niet in discussie en geeft gelijk de

Nissan Xterra mee. Mooi, die hadden we al zien staan en die lijkt ons wat groter. Albert rijdt met Janny in de camper weg en ik start de Nissan. Albert rijdt voorop en wij volgen. Bij Denny's is het tijd voor lunch. Wie mij kent, weet dat ik ga voor een ontbijtmenu. De vertrouwde French Toast Slam gaat er goed in. De mannen nemen een All American Slam en Janny gaat voor een seniorenmenu van kalkoensandwich 😊

Ik tank de Nissan vol, terwijl de rest even een kijkje neemt in de truckstore. Dan rijdt ik voorop naar Chowchilla, ik weet de camping zonder DomDom wel te vinden. We rijden langs de nieuwbouwwijk waar Dick en Elly onlangs zijn gaan wonen en draaien dan The Lakes RV Park op. Tjonge!! Dit is Dallas in Chowchilla hoor. Luxe! Een prachtig ontvangstgebouw met clubhuis, zwembad, alle faciliteiten, een meer erachter met een verlichte fontein erin en hele grote verharde campsites met veel groen. Hoezo crisis??

De mooie dame aan de incheckbalie vertelt ons dat de mevrouw 'from town' al gebeld had of we er al waren. Gisteren was Elly zelfs persoonlijk voorinspectie komen houden hier. We installeren de camper en halen de koffer met Hollandse spulletjes te voorschijn. Die gaat de auto in, zodat we hier en daar voor Sinterklaas kunnen spelen. We rijden naar de Greenhills, de wijk naast de camping. We moeten ons melden bij de beveiligde ingang en vertellen dat we op bezoek komen bij Dick en Elly Vlot. De bewaking belt hen dan of dat

inderdaad ok is en dan krijgen we een dagpas om erin te komen. We rijden het huis eerst voorbij, draaien aan het eind in de cul-de-sac (rondje aan het eind van doodlopend stukje) en zien dan Elly al buiten staan zwaaien.

Zoals altijd is de begroeting weer heel hartelijk, 't is altijd weer een stukje thuis komen. We bewonderen het nieuwe huis. Ongeloofelijk, zo'n huis heeft zo'n 9 ton gekost en heeft hen nu nog geen 3 ton gekost, dat is dus wel crisis. Dick en Elly hebben jarenlang op de ranch bij de jongens gewoond, maar hun jongste zoon gaat in hun huis nu. Dit huis is zo mooi! Hier zou ik ook nog wel aan kunnen wennen 😊 Ik heb een aantal foto's gemaakt, zal zo meteen wat meer maken, ook van de voorkant. We praten lekker bij, gaan nog even met Elly naar de supermarkt (ook nieuw en groot, Janny kijkt haar ogen uit!) en ik breng pillen mee tegen hoest en vastzittend slijm en een nieuw voorraadje Tylenol.

Ik rijd even terug naar de camping om warmere kleren aan te doen en merk dat de airco niet draait. Ik check de stroom en zie dat we die dus niet hebben. Gelukkig kan ik het oplossen door alleen een switch om te zetten. Het is hier inmiddels dik 30 graden in de hut, dus die airco moet echt aan. Terug bij Elly krijgen we pizza, lekker! Zij gaat altijd naar een zaak waar je zelf van alles op je pizza kan laten doen, die je thuis afbakt. Ze heeft drie verschillende en we smullen er naar hartelust van.

Na het eten nokken we allemaal af. Dick gaat naar bijbelstudie en ik ben weer zo koud en rillerig dat ik naar mijn eigen hutje wil. In de camper hangen we nog wat op Internet en Hans en Janny gaan met de auto even naar de Savemart om koffie voor morgenvroeg. Ik ben geen mens zonder een lekkere kop koffie na het wakker worden. Ik chat een tijdje met Dennis in Fort Collins via Facebook. Als zij terug zijn, duiken we ons bed in. Het is tien uur geweest, mooie tijd om te gaan slapen.

So far, so good. Vanmorgen waren we al op tijd op, maar daar horen jullie later weer alles over! Wij gaan zo meteen naar de ranch!

Koeien en paarden in Chowchilla

Posted on [2 mei 2009](#) |

Dat wordt lang bijschrijven, we komen er gewoon niet aan toe. Waar begin ik? Donderdagmorgen, 30 april, Koninginnedag in Nederland. We slapen helemaal tot half zeven uit, dat is al een mooi begin. Ik ruik koffie en rol mijn bed uit. Zoals altijd start de dag met het lezen van de weblogreacties. Marjon schrijft dat er iets gebeurd is in Apeldoorn en ik ga direct kijken op nu.nl, waar ik het verschrikkelijke bericht lees. Ik beseft dat het pas een paar uur geleden gebeurd moet zijn ... Wat een vreselijke daad, van een wanhopig iemand? We zullen het nooit weten, weten we nu, want de dader leeft niet meer inmiddels, net als vijf van zijn slachtoffers. Mijn gedachten gaan terug naar 2002, toen we hier waren en hoorden van de dood van Pim Fortuyn.

Vandaag voel ik me een stuk beter, maar is het Albert die kucht, hoest en terug zijn bed in gaat. Hans, Janny en ik gaan naar de Savemart hier een stukje verder voor hoestdrank en pepmiddelen. Daarna gaan we naar Elly, die net het erf af draait. Ze dacht dat ze bij ons zou komen en ik dacht het andersom. Maakt niet uit, we gaan in elk geval terug naar de camping om Albert op te halen. Hans en Janny stappen bij Elly in de Ford, Albert en ik nemen de Nissan en zo rijden we naar de ranch. Elly neemt het Braamstruikse binnenpad om Hans en Janny te laten zien waar ze gewoond hebben in al die jaren hier. Onderweg naar de ranch zien we thuis Dirk Jan Jr. het pad opdraaien en we gaan hem even gedag zeggen. Mooie grote stoere vent, die verdient mijn big hug wel. Valerie is op kantoor, de kids zijn naar school.

Ook wij rijden naar kantoor, waar we ook Darcy en haar zusje treffen. We laden een stapel lekkernijen en cadeautjes uit en krijgen natuurlijk ook weer leuke 'Vlot-brother'-dingen terug. Elly geeft Hans en Janny de big-tour en wij volgen braaf. Voor ons niet veel nieuws, maar het blijft indrukwekkend. Voor de nieuwe volgers: denk aan 30.000 kalveren in de opfok (van 2 dagen tot 2 jaar jong) en 3500 melkkoeien. Zo'n 100 man (voornamelijk Mexicaans) personeel en 1600 hectare grond. Dat is de Vlot-brotherranch. Gerund door broers Dirk Jan en Casey en hun dames Valerie en Darcy. Onze zoon Peet heeft hier in 2007 een maand gewerkt, een onvergetelijke ervaring. We kijken natuurlijk nog even bij het huis waar Dick en Elly net weg zijn en waar Case en Darcy zullen gaan wonen. In de garage vinden we hond Sarah met maar liefst 10 puppies!

Dan is het tijd voor een kijkje op de Red Top Farm. Geweldig! Susan en Alan Clark wonen hier sinds 1982, maar de ranch ademt nog helemaal de sfeer van 100 jaar geleden en veel is in authentieke staat bewaard gebleven. In de schuur staan een aantal zeer goed geconserveerde koetsen, waaronder een lijkkoeits van de Hearstfamilie en een mooie koets van de koningin van Engeland. Alan is een verzamelaar van koetsen en oude auto's en er staat voor een prachtig bedrag binnen daar. Ze rijden zelf ook aangespannen met hun Shires, grote logge brave paarden. Ik knuffel even met hun jonge merrie, die volgens Susan heel lief is, maar een kreng om in te spannen. Ik kan het me bijna niet voorstellen, die grote warme neus voelt zo vertrouwd.

Volledig onder het stof komen we bij Trudy en Gary aan. Zoals altijd is het daar druk, druk, druk. Trudy is naar de fair in Los Banos om de koeien te voeren die zoon Gary en dochter Karly hebben geshowd gisteren en die vanavond zullen worden verkocht op de veiling. We lossen onze cadeautjes bij Karly en Kory en zien Gary jr. weg glippen, die heeft het niet zo op vreemd volk 😊 We maken buiten een praatje met Gary Sr. en spreken af hen op de fair te ontmoeten. Onder het stof stappen we weer in de auto, die overigens nog veel stoffiger is. We lunchen (nou ja, lunch, het is half drie) bij Perko's en gaan dan naar de camper. Hans en Janny duiken in het zwembad en de hot tub, Albert gaat zijn bed in en ik bewerk en selecteer mijn foto's van vandaag en gisteren. Daarna dut ik even een uurtje weg in de grote stoel voor het raam, lekker in het zonnetje. Het is vandaag eindelijk Californisch prachtig zonnig weer. Heerlijk!

Om kwart over vijf maak ik mijn rondje. Hans en Janny zijn druk in gesprek met een Canadees in de hot tub. Die man kan echt niet begrijpen dat in ons kleine landje 16 miljoen mensen wonen en dat wij dan thuis ook nog ruimte hebben voor paarden. En is er ook nog natuur? Jawel hoor, dat hebben we ook nog, ga op zondagmorgen maar even 'Den Duin' mee rond. Albert komt uit bed en zo zitten we rond half zes weer in de auto, deze keer richting Los

Banos. We vinden de fairgrounds vrij makkelijk, betalen voor een mooie parkeerplaats 2 dollar en voor 7 dollar per persoon komen we het terrein op. Het is prachtig weer, het is kermis, er is volop te eten en te drinken en de koeienveiling is nog net niet begonnen.

Die veiling is een verhaal apart. In 2007 heb ik uitgebreid verteld hoe het werkt, dus voor het weten wil: klik hier voor [uitleg](#)! Ik ben blij Trudy weer te zien en ook Kerry en Casey zijn van de partij. Leuk! We blijven tot een uur of half tien en gaan dan moe en voldaan naar huis. Hans en Janny hebben nog een lekkere cinnamonroll gescoord, ik ga voor een ijsbeker met aardbeien en Albert hoeft niets, die is echt niet fit.

Het was een lange, maar mooie dag in Chowchilla! Nu gaan we eten met Trudy en Gary, het zeikt van de regen. In tegenstelling tot gisteren was vandaag een slechte dag wat het weer betreft, maar daar schrijf ik misschien vanavond nog wel over!! Foto's volgen!

Yosemite en eten met de Nieuwkoops

Posted on [3 mei 2009](#) |

Ik begin maar steeds met vertellen over welke dag het gaat, want ik ben niet meer zo trouw in het verslagen schrijven als ik was! Dit verslag gaat over vrijdag 1 mei.

Janny staat al vroeg in de deuropening om te vertellen dat ze klaar is en dat we weg kunnen. We hebben haar gisteren verteld dat we op tijd naar Yosemite willen, maar half zeven vinden we wel erg vroeg. We denken ook niet dat het op de camping erg gewaardeerd wordt als we zo vroeg herrie gaan maken. Amerikaanse campings kennen 'quiet time' en meestal betekent dat dat er tussen 10 uur 's avonds en 8 uur 's morgens rust is. Geen auto's die rond rijden, niet meer buiten zitten praten en lachen en niemand meer in het zwembad. De douches zijn vaak wel tot heel laat open en 's morgens kan je gerust om zes uur of zo terecht, als je het maar rustig houdt. We blijven dus nog even op de camping, halen wat mail op, lezen wat op het forum, kijken wat Nederlands nieuws en vertrekken dan rond half acht toch rustig met de auto. Onze eerste stop is McDonalds waar we bij de drive thru koffie en EggMcMuffins meenemen als ontbijt.

Streets & Trips geeft de route van de camping naar de zuidelijke ingang van Yosemite National Park binnendoor. Wij reden die route nooit en zullen met de camper ook niet zo snel wegen nemen die grijs staan aangegeven op de

kaart, omdat het vaak hele smalle, soms onverharde wegen zijn. Met de Nissan durven we het wel aan. En daar krijgen we absoluut geen spijt van!! We komen nu al zoveel jaren in Chowchilla en niemand heeft ons ooit verteld dat er op een kwartier van de stad een totaal andere wereld is. Het platte ranchland van Chowchilla vinden we niet bepaald aantrekkelijk, maar hier opent zich een landschap waar we helemaal stil van worden. Dorre geelbruine heuvels met verspreid groene bomen, wat koeien onder de bomen, hier en daar een paar paarden en wat verdwaalde ranches. Hier verwacht je elk moment een cowboy op zijn paard en ja, we zien er ook een aantal die zich klaar lijken te maken voor een rit of wellicht voor het bijeendrijven van vee. Zo'n echt westerngevoel had ik zo dicht bij Chowchilla nooit verwacht, prachtig!

Hoe verder we rijden, hoe hoger we komen en hoe groener het wordt. We komen door een paar kleine dorpjes en in Oakhurst, wat een stuk groter is, stoppen we bij Longs. Albert is nog steeds behoorlijk verkouden en heeft ook veel pijn. Ik heb geen zakdoeken mee en dat is ook niet zo slim. Ik haal binnen wat spul voor mijn schrale lippen en een paar pakken papieren zakdoekjes, evenals wat hete snoepjes om lucht te krijgen. Mijn oren zitten dicht door de hoogte en mijn neus door de verkoudheid. De snoepjes geven lucht, gelukkig. Hans en Janny lopen mee, want we moeten allemaal ook naar de wc.

Voorbij Oakhurst zijn we al snel bij Yosemite. We kopen een nieuwe American The Beautiful-pas. Je kan hiermee met een auto met passagiers een jaar lang mee in alle Nationale Parken en wij kopen er elk jaar weer een. De pas kost 80 dollar en met een paar bezoeken heb je die er al uit. De ranger aan de kassa kent de Nederlandse woorden 'hoi' en 'doei', dus roepen we haar vrolijk gedag toe als we wegrijden richting de Mariposa Grove. Bij de Mariposa Grove parkeren we de auto en lopen we even rond om de gigantisch dikke bomen te bewonderen. Ze zijn niet zo hoog als de Redwoods, denken wij, maar het zijn toch echt knapen hoor! Yosemite is al sinds 1890 een Nationaal Park, maar deze bomen worden pas vanaf 1940 beschermd. Daarvoor werden ze volop gekapt en gebruikt.

De giftshop is open, maar het museum is dicht en ook het treintje rijdt nog niet. Het is nog heel vroeg in het seizoen voor Yosemite. We rijden noordelijk, richting Yosemite Valley. Ook de weg naar Glacier Point is nog gesloten, jammer, daar had ik graag nog eens gaan kijken. Volgens de planning gaat de weg aanstaande maandag open. We stoppen onderweg regelmatig om de prachtige watervallen te bewonderen en ook zien we hertjes. Het begint wat te miezeren, jammer, de zon was net nog zo lekker. Aangekomen bij de Valley bezoeken we de store en de sportwinkel. Het visitor center slaan we over, dat kennen we nog van de vorige keer. Dit is een kort bezoek, het is meer een globale kennismaking voor Hans en Janny. Yosemite is echt een park voor

mensen die graag wandelen, hiken, fietsen en raften. Wij zijn niet zo van de sportieve, maar we willen hen wel graag de mogelijkheden laten zien. Ondertussen blijft het miezeren en het is druk onder de parasols bij de snackhoek.

Wij besluiten naar Yosemite Lodge te rijden en eten daar een hapje. Daarna rijden we rustig richting de uitgang richting Merced. Eerder konden we die weg niet nemen, omdat er een grote modderstroom een stuk rots meegenomen had en de weg daardoor volledig was weggevaagd. Toen wij er in 2007 waren, mochten campers groter dan 28 foot niet over de nieuw gemaakte brug. Deze keer is de beperking er wel, maar dan voor voertuigen groter dan 45 foot en dat zijn al wel hele grote jongens. Wij zijn gewoon met de auto, geen punt dus. Buiten het park rijden we nog heel lang door de bergen. We passeren bekende overnachtingsplekken als de Yosemite View Lodge en de hotels in El Portal. Bij Mariposa houdt het op met zachtjes regenen. Het komt met bakken uit de lucht en het blijkt een buijte te zijn voor de rest van de dag. We rijden dik anderhalf uur voor we weer de bekende campground opdraaien.

Hans heeft terug gereden, Albert is helemaal kapot. Hij wilde eerder vandaag persé mee gaan kijken bij de Brideval Falls en dat brak hem ontzettend op. Het was heel erg vochtig, hij is natuurlijk ziek en super benauwd daardoor. Zijn hele lichaam verkrampst en als hij in de koele camper komt, verkrampst hij volledig. Hij duikt zijn bed in en de rest van ons gaat een beetje op Internet hangen. Het is potdikkeme weer geen mooi weer in Chowchilla vandaag, net als vorig jaar toen we hier waren. Je verwacht deze regen gewoon niet, het hoort niet bij dit gebied.

Rond zes uur bel ik Elly, eens kijken wat de plannen voor vanavond zijn. Elly vertelt dat dochter Lenie komt om kleinzoon Keagan te brengen. Keagan blijft dit weekend bij oma logeren omdat hij een cursus volgt in Chowchilla. Elly heeft het eten klaar voor hen, maar vertelt ons dat Trudy net heeft gebeld om te vragen of wij al plannen hebben.

Ik bel dus Trudy en we spreken af om 7 uur bij Pedro's. In dit Mexicaans restaurant in Chowchilla aten Trudy en ik in 1983 al eens samen, waar blijft de tijd? Toen twee giechelende tienermeiden, nu moeders van inmiddels volwassen kinderen en tieners. En weet je? Het voelt nog net als toen, wij hoeven elkaar maar af en toe even te zien en het is weer goed. We pikken de draad altijd weer op. Ik rijd het spul richting dorp, want ik ben gek op autorijden in Amerika en bij Pedro's wachten Gary, Trudy, G. (afkorting voor Gary jr.) en Kory al op ons. Karly en Kerry zijn naar San Luis Obispo voor een sportwedstrijd. Zoals altijd wordt Trudy door heel veel mensen aangesproken bij Pedro's. Ze is altijd heel actief geweest (en nog) in het verenigingsleven, de school en de kerk en kent heel veel mensen. Natuurlijk is ze ook opgegroeid in

Chowchilla. Gary niet, hij heeft zijn roots in Iowa liggen, waar zijn ouders in de jaren 60 naar emigreerden. Vader Piet leerde mijn vader ooit nog autorijden, zo ver gaan we met z'n allen terug in de geschiedenis. Gary's neef Henny is weer getrouwd met mijn nichtje Anja, heel in de verte zijn we dus nog wel familie, maar da's echt vergezocht. Er wordt van alles besproken, er wordt veel gelachen en ook Albert geniet, hoewel hij zichtbaar pijn heeft. Hij en Gary hebben altijd een echte mannenklik. We bespreken of het er nog in zit dat Kory deze zomer naar Nederland komt, ze wil dolgraag en ik heb haar al eerder aangeboden dat ze bij ons welkom is zolang ze wil. Gary heeft nog een voucher voor een ticket vanwege een gecancelde reis in december en hij wil graag naar Nederland voor bepaalde onderdelen voor zijn trucks. Hij doet veel in monstertrucks. Wie weet komen ze in juni! Gary vertelt Kory in elk geval dat ze moet zorgen dat ze een paspoort krijgt, want als hij gaat, mag ze mee. Dat zou pas leuk zijn!

Na het etentje neem ik met een dikke brok in mijn keel afscheid van Trudy, want ik heb geen idee wanneer ik haar weer zal zien. Andere keren wist ik al weer wanneer we hier weer terug zouden zijn. Het voelt even best moeilijk. We gaan terug naar de camping en ik niet lang daarna duiken we ons bed in. Het slapen in de camper met zijn vieren gaat trouwens wonderbaarlijk goed. Hans en Janny houden vol dat ze ons niet horen snurken en ook wij merken niet eens dat zij ook in 'de hut' slapen. Zo horen we hen nooit naar het toilet gaan, terwijl dat tegen onze slaapkamer aan ligt. We slapen allemaal als blokjes, hele nachten. En deze nacht was helemaal lekker, want het was niet koud, maar het regende wel en dat voelt heerlijk knus, dat getik op ons dak!

Op weg naar Vegas door de woestijn

Posted on [4 mei 2009](#) |

Na een nacht met veel regen worden we wakker op een droog RV Park. Het is al best lekker buiten ook. We douchen allemaal in de prachtige doucheruimtes van The Lakes, de douche die ik neem is ook nog eens erg royaal. Mooi de kans om eens lekker te tutten en benen te scheren, want het lijkt erop dat we de korte broek nodig gaan hebben. Na het ochtendritueel van Internetten en het eerste ontbijtje buiten aan de picknicktafel rijden Janny en ik met de Nissan naar de Savemart. Eerder deze week ontdekten we daar trouwens een Hollands hoekje, met stroopwafels, speculaas, King pepermunt, De Ruijterhagelslag en echte beschuiten. En wij maar slepen! Dit hoekje is wel nieuw hoor. Het maakt wel duidelijk hoeveel Nederlanders hier wonen, je hoort dat ook altijd aan de namen in de kerk. Het zijn wel oudere emigranten, de meesten zijn hier gekomen in de jaren vijftig en zestig.

We kopen barbecuevlees, sla, hamburgers, hamburgerbroodjes, verse melk en jus d'orange, koffie en nog meer dingen die alweer op zijn. Ken, de helper, doet alles netjes voor ons in plastic tassen en rijdt het karretje naar de auto. Hij helpt ons met het inladen van de spullen. Hier heel gewoon, in Nederland zal je zulke service niet vinden (hoewel, onlangs bij de Makro.)

Terug op de camping werken we alles in de kasten en wordt de camper klaar gemaakt voor vertrek. De tanks zijn inmiddels leeg, het water en de stroom afgesloten en alle luikjes en ramen zitten dicht. Het is altijd zaak goed op losliggende dingen te letten, je wilt niet van alles door de camper hebben slingeren. We rijden dan met zijn vieren naar Dick en Elly met de Nissan. Terwijl ik daar foto's sta te maken van de voorkant van het huis, belt Gary op mijn mobiel. Hij is onderweg met veel pistachenoten. Ik herinner me nog hoe lekker die vorig jaar ook waren.

Terwijl we bij Dick en Elly aan de koffie zitten, komt Elly's zus Rina met haar man Thijs. Zij wonen in Klamath Falls, Oregon. De beiden koppels gaan vaak samen weg met de camper van Thijs en Rina. Deze keer staat een rit naar Escondido op het programma. De familie de Jong (waar Elly en Rina uit stammen) is dit jaar 60 jaar in Amerika. Ze vieren het emigratiejubileum met een grote reunie met wel 600 neven en nichten. Eén stinkrijke neef betaalt het hele feest en voor volgende week is zelfs Disneyland een dag afgehuurd.

Om elf uur nemen we afscheid en met een 'toetje' op de claxon van Gary en G. is het weer gedaan met dit bezoek. Ik hoop Gary en Kory heel snel in Nederland te zien! Voor de rest is het afwachten, ook wij hebben nog geen Californiëreis in het verschiet. Terug op de campground rijden Hans en Albert met de camper weg en Janny en ik nemen weer de Nissan. We leveren de afstandbediening voor de toegangspoort in en zijn weer weg. Op naar Madera, waar ik zonder problemen de auto weer inlever. Daar gaan we weer, deze keer de 99 Zuid, richting Bakersfield.

We rijden door de groentetuin van Californië. We zien veel sinaasappelbomen, maar ook fabrieken als Sunkist en Kraft. Californië is zeer vruchtbaar, zolang ze maar ergens water vandaan kunnen halen. Zulke buien als vannacht krijgen ze niet vaak, het is erg droog hier. Wij stoppen voor een lekkere lunch bij Denny's in Delano. Janny kan de verleiding niet weerstaan en neemt in plaats van de gezonde sandwich een schandalig lekkere apple crisp met ijs en caramelsaus. De mannen gaan voor de Ultimate Omelette en ik geef toe aan mijn verslaving en neem een Fabulous French Toast Platter.

Na deze top is het weer gaan met die banaan. We moeten vandaag mijlen maken, anders komen we nooit in Las Vegas. Voorbij Bakersfield verandert

het landschap. Geen groentetuin meer, maar woestijn. Gele bergen, bruine bergen, maar weinig groen. We zien grassen en hier en daar een cactus. Het is niet het leukste stuk om te rijden. We gaan tot Barstow, daar hebben we een plaats gereserveerd op de Barstow/Calico-KOA. De camping ligt in Yermo en eerlijk is eerlijk: daar is geen bal aan. Het is er niet koud, maar er staat een vieze wind en de camping is zand, zand en zand. De campers staan tussen mooie oleanderhagen, maar dat is eigenlijk het enige mooie.

We durven niet de barbeque aan te doen met deze wind en besluiten dan maar hamburgers in de pan te bakken. Samen met de hamburgerbroodjes, ketchup, mayo, knakworsten en een lekkere salade hebben we er een prima maaltijd aan. Albert en ik koken en dekken de tafel, Hans en Janny ruimen af. Het internet wil totaal niet vanavond en eigenlijk zijn we allemaal ook gewoon weer moe. We hebben het van tevoren al gezegd en ook zij ondervinden het nu: zo rond een uur of half tien, tien uur, zitten de dagen er hier gewoon op. Vroeg opstaan en op tijd naar bed, net als de Kaantjes, het bevalt ons best!

Aankomst in Las Vegas

Posted on [4 mei 2009](#) |

Om zes uur hoor ik Albert tegen Hans en Janny zeggen dat ze in de camper kunnen douchen. De douches op deze KOA zijn niet geweldig en je moet er nog voor betalen ook. Wij hebben een prima douche aan boord. Ik was eigenlijk net weer weggedoezeld, want zo best heb ik niet geslapen. Ik heb een hekel aan wind en de herrie die erbij hoort, altijd al gehad. Ik rommel mijn bed ook uit en ben blij met een grote kop koffie. We hebben nu eindelijk wel goed Internet en ik zet mijn foto's van Yosemite online.

Ondertussen zie ik dat ik een offline bericht heb van Esmee, een heel verhaal. Het gaat goed met haar, ze heeft niet zo heel erg veel pijn aan haar been, behalve aan de wond zelf, die is nog heel gevoelig. Ze is twee dagen naar Den Bosch geweest met een groepje vrienden, waar ze bij Emma logeerden. Leuk! Ons kind is weleens minder onder de mensen geweest en dit soort verhalen doen me goed. Even later zie ik haar op MSN binnen komen. Ze vertelt dat Bram en Trees er zijn om Kelly en Stacey op te halen, die vannacht bij ons thuis gelogeerd hebben. Ik heb geen idee hoeveel mensen er geslapen hebben vannacht, want Peet vierde gisteravond zijn verjaardag.

Volgens Esmee was het 'keigezellig' met leuke mensen. Ik weet dat Jesse en Luc geweest zijn (de kinderen van Hans en Janny) met een vriendin van Jesse, Peets vriendinnetje Ilse was blijven logeren, maar verder? Het zal best goed gekomen zijn. Ze hadden de barbecue aan één de frietpan voor Sjouke, volgens Esmee. Ook Sas is blijven slapen, dus het is een soort 'full house'

geweest. Gelukkig vertrouwen we dat onze jeugd best toe. We sluiten even de microfoon aan, zodat we met thuis kunnen praten.

Janny heeft nog contact met Jesse op MSN en dan wordt het weer tijd om te vertrekken. We tanken in Yermo, voor 2,29 dollar per gallon, helemaal niet slecht voor dit gebied. Ik kan echter niet met creditcard betalen, dus schuif drie 20 dollarbiljetjes in de pomp en we tanken precies voor 60 dollar, dan slaat hij natuurlijk af. Bij Baker nemen we de loop die ons door de Mojave National Preserve voert. Een lange saaie weg voert ons richting Kelso. Het wordt echter mooier en mooier als er langs de kant veel Joshua Trees (cactusachtige bomen) verschijnen.

Bij Kelso staat 'in the middle of nowhere' een treindepot. De borden buiten leren ons dat hier in de Tweede Wereldoorlog een heleboel huisjes zijn neergezet. In dit gebied is heel veel ijzererts gewonnen, waar wapens en oorlogsmateriaal van gemaakt is. De huisjes waren voor mensen die meewerkten aan het transport van deze erts. Het treindepot is prachtig bewaard gebleven en binnen is een visitors center met veel informatie over de Mojave Desert, maar ook over het treinstation zelf. Nog steeds komen hier heel veel goederentreinen langs. Het is de grote treinroute tussen Las Vegas en Los Angeles. De laatste passagierstrein reed er in 1997.

We drinken koffie in het treindepot, Hans en ik nemen er een bagel bij. De terugweg voert ons langs Chinle, een totaal verlaten nederzettinkje met veel 'oude meuk'. De route is prachtig, we rijden door een woud van Joshua Trees, geweldig! Rond half een sluiten we weer aan op de Interstate 15 die ons naar Las Vegas voert. Dit uitstapje door de desert was zeker de moeite waard.

Om kwart over een rijden we Las Vegas in. Het blijft een bijzonder gezicht, die stad die oprijst uit de woestijn. We zien het grote South Point-hotel met bijbehorende hippische faciliteiten. Anky draait daar tegenwoordig haar rondjes met Salinero of Painted Black. Wij nemen de afslag bij Bass Pro Shops. We ontdekten deze mega outdoor store in 2006 en in 2008 in Denver zijn we er weer geweest. Het is niet te beschrijven hoe groot het daar is en wat ze er allemaal hebben. We zien Hans zijn mond open vallen bij binnenkomst en moeten opletten elkaar daar niet kwijt te raken.

Als we trek krijgen, lopen we dwars door het casino van het aangrenzende Mermaid Hotel naar het Food Court, waar we bij Johnny Rockets een maaltje veroveren. Ik heb een heerlijke aardbeienshake, jammie! Ook de chicken tenders smaken me best. We kijken weer naar de maffe wereld die Vegas heet, want natuurlijk staan overal om ons heen gokkasten. Heel veel mensen lijken alleen te zijn, vooral vrouwen. Wij gokken niet, we gaan terug naar Bass Pro

Shops. Janny raakt er nooit uitgekeken, maar het wordt nu toch tijd om richting het vliegveld te gaan.

Bij Alamo sluiten Hans en ik aan in de rij (nah, rijtje) en Albert en Janny wachten in de camper aan de overkant op een niet in gebruik zijnd parkeerterreintje. De man probeert ons een upgrade aan te smeren voor 15 dollar per dag, maar die slaan we af. We nemen wel de road assistance, hoewel altijd gezegd wordt dat je die ook niet nodig hebt, maar voor die paar dollar per dag, ach je zal je sleutels eens kwijt raken. Als de papierhandel is afgehandeld (we hebben de auto vooraf via USAreisen.de gereserveerd) lopen we naar boven. We kunnen kiezen uit een rijtje auto's en gaan voor de glanzende kobaltblauwe Dodge Charger. Als ik start, zie ik dat er 48 mijlen op de teller staan. het meisje bij de uitgang zegt het ook: 'you got a brand new car, mam'. De tank zit echter niet 100 procent vol en dat is niet helemaal de afspraak. Ik laat het maar zo, heel veel scheelt het nou ook weer niet.

We rijden achter Albert aan naar Sam's Town RV Park. De TomTom leidt ons een behoorlijk eind om de stad heen. We krijgen bij het inchecken op mijn verzoek een plaats dicht bij een WIFI-acces point. Omdat die antenne in de wasruimte zit, heb ik dus ook mooi een plekje dichtbij de laundry. Komt goed uit, ik heb weer behoorlijk wat was.

We lopen met zijn vieren naar het hotel, waar we eerst gaan shoppen bij Shepler's, de grote westernstore die in ons hotel zit. Hans koopt een paar hoeden en riemen, ik vind een paar leuke oorbellen, een ketting en een leuk shirt voor Esmee. De John Deere-shirts waren heel gaaf, maar helaas alleen in kindermaten Peet. Komt vast nog wel!

We gaan eten bij Billy Bob's Steakhouse, wat we ons nog herinneren van de vorige keer. Ik krijg een heerlijke aardappelsoep, de rest neemt een salade vooraf. Als hoofdgerecht nemen zij een Filet Mignon en ik heb eindelijk de kans om baby back ribs te bestellen. Auch, had ik toch beter niet dat full rack kunnen nemen, maar een half rekje. Dit was veel te veel en ik vond ze ook nog erg heet gemarineerd. Kan beter, toch een Outback zoeken!

Na het eten duiken Hans en Janny het zwembad nog in. Albert en ik hebben nog steeds dat vermoeiende hoestje en het vroege opstaan steeds maakt ons ook vermoeid. Wij hebben het gehad en liggen rond half tien op bed. Morgen weer vroeg dag, want dan gaan ze met de helicopter mee!

Over de Grand Canyon en meer

Posted on [5 mei 2009](#) |

Vandaag is het dinsdag, toch? Ik raak de dagen hier een beetje kwijt. Het verslag gaat in elk geval over maandag 4 mei. Om zes uur gaat hier al de wekker. Dit is de dag voor de helicoptervlucht over de Grand Canyon. Tenminste voor Hans, Janny en Albert, want ik ben al bang in de kabelbaan, ik zie dat echt niet zitten.

We zijn snel weg, want besluiten te ontbijten in of bij BC's Terrible Hotel & Casino (hoe verzinnen ze de naam!) waar Papillon Helicopters hen komt ophalen. Het is een lange weg met veel stoplichten die kant op. Als we het parkeerterrein opdraaien vraagt Albert nog even laconiek of ze allemaal hun ID bij zich hebben, want dat is verplicht en dat hebben we gisteravond ook nog gemeld. Niet dus, Janny is haar rijbewijs vergeten en heeft ook geen paspoort mee. Omdat het zo expliciet vermeld staat in de papieren, willen we geen risico nemen en rijden we terug.

Ik laat Albert zijn bloedsuiker meten die gelukkig aan de hoge kant is en hoop maar dat ze daar nog wat kunnen eten. Als het busje weg rijdt, ga ik boven bij Terrible's een ontbijtje nemen, ik ben met mijn insuline zeker 's morgens toch hypogevoelig en dat voelt niet prettig achter het stuur. Het ontbijt is niet echt lekker, maar vooruit, er zit wat eten in. Ik rijd terug naar Sam's Town en

besluit de was weg te gaan werken. Mijn eerdere plan om te gaan winkelen, trekt me niet. Ik voel me zo moe. Ik gooi de was in de machines en daarna rommel ik wat op de laptop. Na een half uur, ga ik terug om de was in de drogers te doen. Op een briefje staat dat de drogers er 45 minuten over doen. Terug in de camper stel ik de wekker in op mijn telefoon en ik ga in de koelte van de airco even op bed liggen. Ik slaap zo en daar knap ik heel erg van op.

Na mijn dutje ruim ik de camper een keer goed op, fijn als alles weer wat netjes is. Om twaalf uur stuur ik Albert een SMS met de vraag hoe lang het nog duurt. Hij zegt dat ze er bijna weer zijn, dus stap ik weer in de Dodge en rijdt weer naar de stad. Daar aangekomen zijn ze er al en ik luister naar hun enthousiaste verhalen. Het was geweldig, zeggen ze. Vliegen over de Hooverdam, Lake Mead en het westelijke deel van de Grand Canyon. Uiteindelijk landt de helicopter op de bodem van de Canyon en wordt er een picknick met champagne georganiseerd. Jim, de piloot, heeft alles bij zich. Ik was er niet bij, maar de foto's spreken voor zich.

Terug in de camper lummelen we een paar uurtjes. De foto's gaan online, er worden wat dutjes gedaan, er wordt ge-MSN-ed met het thuisfront in Loon op Zand en we eten een schaal met vers fruit en een dipschaal met groenten leeg.

Rond vier uur stappen we in de auto om naar Wal Mart te gaan. Die zit hier pal aan de overkant, maar er is zwaar spul nodig. Het water en de cola light zijn op, we hebben een nieuw AUX-in kabeltje nodig voor de Mp3, weer wat allergiepillen en hoestdrank en nog wat etenswaren. Na alles weer in de camper gewerkt te hebben, rijden we naar de Strip. De Strip is het uitgangscentrum van Las Vegas, daar liggen alle themahotels, daar zijn de grote shows en daar is het publiek te vinden. We rijden met de auto van Stratosphere Tower helemaal naar Mandalay Bay en ook weer terug, zodat we alles van twee kanten gezien hebben.

Dan parkeren we de auto bij Bill's Gambling Hall And Saloon en lopen we naar Treasure Island. Onderweg passeren we allerlei casino's, verkoopttentjes, vervelende kerels met kaartjes voor de hoeren en nog veel meer. Bij Treasure Island kijken we naar de piratenshow. Het is inmiddels donker geworden, maar op de Strip brandt overal licht. Het is één grote zee van lampjes en ik blijf me ongemakkelijk voelen bij zoveel energieverspilling, zoveel nutteloos tijdverdrijf, zoveel geld wat over de balk gaat en zoveel 'kijk-mij-eens-mooi-zijn-snollen'. Er lopen meisjes rond in rokjes waar je werkelijk je dochters echt niet in wil zien. Ik heb het niet met deze stad en ik zal het ook nooit krijgen. Ik ben blij voor de mensen die hier gemakkelijk vier keer per jaar hun vakantie kunnen doorbrengen, maar geef mijn portie maar aan het bekende Fikkie.

Gelukkig is er op de Strip ook nog Outback Steakhouse. Kijk, dat is wel mijn favoriete steakhouse in Amerika en na 20 minuten wachten (met pager) krijgen we een mooi tafeltje toebedeeld. We genieten van een lekker maaltje met het bekende lekkere Outbackbrood en ik maak de niet zo lekkere baby back ribs van zondag hier helemaal goed. Ik had een toetje in de planning, maar nee, dat past niet meer. Rond 11 uur rijden we moe, maar voldaan, weer naar de campground. Morgen nog een stukje Strip, tenslotte wil ik nog winkelen bij Planet Hollywood, maar voor nu is het mooi geweest!

Hoover Dam en shoppen

Posted on [7 mei 2009](#) |

Â

Dinsdag, 5 mei 2009, Las Vegas, Nevada. We lummelen vandaag, eindelijk eens een keer niet zo vroeg op en lekker een beetje rondhangen. Als ik om kwart over acht uit mijn bed kom, zijn Hans en Janny al in het zwembad. Ik hoef niet zo nodig, zwemmen kunnen we thuis ook en ik vond het lekker om eens wat langer te slapen. Ik schrijf mijn verslag van maandag en rommel nog wat met foto's. Verwacht niet teveel Las Vegasfoto's van mij, ik geloof het allemaal wel daar.

Na yoghurt, koffie en de terugkomst van de rest, stappen we in de Dodge en rijden we richting de Hoover Dam. Het is heet buiten, zeker zo'n 33 graden.

Dit is Vegas, het is pas begin mei, toen we hier ooit in juli waren werd het maar liefst 45 graden. Vreselijk. Bij de Hoover Dam is het druk. We rijden eerst een keer de dam over en stappen daar uit voor een fotostop. Dan rijden we terug en zetten we de auto in de parkeergarage bij het visitor center. We lopen over de dam (warm!) en maken foto's van alle kanten. Hier en daar staan wat informatieborden, waarop we lezen hoe deze vernuftige constructie Las Vegas voorziet van stroom en water. Dit object is super gevoelig voor terrorisme, want een verkeerde bom kan deze miljoenstad lam leggen.

In het café nemen we lekkere grote bekers frisdrank met veel ijs. Hans en Janny nemen gezond fruit, Albert en ik gaan voor hartig en nemen een cheeseburger. We hebben allemaal vooral enorme dorst. We besluiten niet de tour te nemen. We gaan weer naar de auto en rijden dan dwars door de stad richting de Premium Outlets, de grote outletwinkels aan de noordkant van de Strip. Daar is Janny net Alice in Wonderland, ze hupst van de ene winkel naar de andere en Hans volgt trouw. Gelukkig ben ik wat minder van de winkelerige, want Albert volgt zomaar niet. Die heeft een hekel aan winkelen en al zeker aan de vaak zoete geur die in de Amerikaanse winkels hangt. Hij wacht liever buiten op een bankje.

Met zijn allen nemen we een lekker ijsje in het food court. Janny heeft ondertussen aardig ingeslagen en jongens, het is allemaal voor jullie! Mijn kinderen komen er tot dan toe bekaaid vanaf, want eigenlijk heb ik nog niks. Nou zijn ze bij ons ook erg nuchter in kleding, het is al gauw goed en als ik vraag wat ze willen, weten ze het nooit. Behalve deze keer: Esmee wil graag schoenen van DC's. Nou Mea, het is voor mekaar hoor, zelfs Albert heeft ze uitgebreid mee uitgezocht. Moeders is helemaal gelukkig met voor jou 2 paar DC's (zwart/roze en zwart/turquoise), 2 DC T-shirtjes, een DC-vest en zelfs een DC-portemonnee. En dat alles voor 132 dollar! De schoenen kosten 29,99 en 39,99 per paar, thuis betaal je 79 euro voor zo'n stel schoenen. O ja, ik heb ook ergens knalroze veters gescoord.

Terwijl we weer ergens op Hans en Janny wachten, zie ik de Van's winkel, een van Esmees andere merken. Ik loop zomaar even binnen en hoor dan Nederlands praten. Ik kijk en wie zie ik? Lars, Erica, Jopie en Harry, van het AA-forum. De mensen waar ik nog in Pismo Beach een praatje in de camper ben gaan maken. Doodnuchter vraag ik Lars of hij niet de hele winkel leeg koopt. Het effect is super, ze kijken stomverbaasd op. Wie noemt nu zomaar je naam in Las Vegas??? Hi, ik moet er nog om grinniken!

Wij hebben het wel gezien bij de Outlets. We rijden naar de Strip, waar er parkeren in de parkeergarage van Planet Hollywood. We lopen naar de achterkant van de Miracle Mile, de winkelstraat in het hotel, waarin het lijkt

of je buiten loopt, onder een prachtige blauwe hemel. Janny trapt erin en is verbaasd dat dit allemaal nep is. Het is er echter heerlijk koel, in tegenstelling tot buiten. Ook hier een DC-store, maar geloof me Esmee, de schoenen die we samen op Internet zagen, ben ik nog niet tegen gekomen. Ik geef niet op hoor, we komen ook nog in Durango en Denver.

In de Miracle Mile stoppen we even bij Coffee Bean. Albert gaat voor Iced Tea, Hans en Janny voor gewone koffie en ik kan het niet laten om een ice blended caramel latte te nemen. Jum! We shoppen nog wat (tot Alberts verdriet) en lopen dan het casino bij Planet Hollywood in. Weer hebben de gokkasten geen enkele aantrekkingskracht op ons en weer komen we bij de ATM terecht. Zo 'n pinautomaat is vertrouwd, die kennen we tenminste. We betalen we een fee van 4,99 voor een geldopname, dat is pittig. We krijgen allemaal 100-tjes en die willen we niet. Gelukkig kan deze ATM ook biljetten 'breaken'. Je stopt er een briefje van honderd in en er komen vijf briefjes van 20 uit. Dat vind ik nou leuk! We spenderen een dollar of vijf aan de fruitautomaat en dan is er weer genoeg gekocht voor dit jaar.

Ondertussen is het wel etenstijd en we hebben trek! We lopen naar Paris en zoeken daar het buffet. Het buffetrestaurant heet 'Le Village' en ook daar een nephemel met prachtige witte wolken aan een blauwe lucht. We zitten op een Frans dorpspleintje, net echt. Het is er weer erg aangenaam van temperatuur, het voelt echt als een mooie zwoele zomeravond. We betalen 24,99 per persoon voor het buffet inclusief drinken, omdat we geen van allen behoefte hebben aan alcohol. De mannen zitten allebei aan de pijnstillers.

Tja, wat krijg je bij zo'n buffet. Het is een stukje uitgebreider dan de brunch bij Van der Valk laten we maar zeggen. Vlees, vis, allerlei andere seafood, veel toetjes, noem het op en het staat er. We genieten er lekker van, het is allemaal prima van kwaliteit. Aanrader! Dat stukje Vegas mag ik dan wel weer.

We komen buiten en steken over naar het Bellagio, want hoewel we al drie keer in het voorbijgaan de fontein hebben gezien, hebben we de show nog niet bekeken. We treffen het, we komen aanlopen, gaan staan en dan begint het waterspektakel. Het is en blijft een prachtig gezicht! Maar dan hebben we het ook gehad, klaar met Vegas, we hoeven niet meer. We lopen door de Miracle Mile terug, scoren toch nog een paar t-shirts bij een leuk tentje en halen dan de auto op. We rijden vlot richting Sam's Town, waar de luiken al heel snel dicht vallen!

Valley of Fire en Zion National Park

Posted on [7 mei 2009](#) |

Tijd om weer te vertrekken uit Vegas!! Fijn, ik heb het weer gezien. Hans rijdt met de Charger achter de camper aan en ik ga natuurlijk mee om de auto in te leveren. We rijden vrij vlot naar de car rental return bij Alamo, waar de auto alleen gescand wordt. Je kan zo weg lopen, de rest zie je wel op je creditcard. We lopen weer naar de camper en rijden via de I-15 Las Vegas uit. We tanken net buiten de stad. Iets zit er niet goed, het stinkt in de camper! Er komt een vreselijke lucht uit ons toilet, wat we eigenlijk nog nooit gehad hebben. Vooral als we de ramen open zetten, is het een echte beerput.

Nou ja, ramen dicht houden dan he. We rijden naar de afslag van het Valley of Fire State Park, waar Albert het stuur van de camper over geeft aan Hans. Dat is even wennen, maar al snel krijgt ook hij 'het gevoel'. De schoonheid van het Valley of Fire park is geweldig, wat een knaloranje rotsen. Ik kan er veel over schrijven, maar eigenlijk moet je gewoon foto's kijken. Hetzelfde geldt voor de rest van de dag, het was een echte rijdag, we hebben er voor gekozen om Zion ook vanuit de auto te bekijken. Er is namelijk nog zoveel wat we in die drie weken willen 'proppen'.

Zion is als vanouds: mooi! Roze rotsen, groene bomen, hier en daar wat water. We rijden weer door de tunnel, waar de auto's aan de andere kant worden stil gezet als er grote campers door moeten, want je moet echt pal in het midden rijden, zo laag is het. Voorbij Zion zien we nog buffels en daarna slaan we rechtsaf, richting Kanab. Dat stukje is voor ons ook nieuw en de oranje zandkleur is bijzonder mooi. Het dorp Kanab komt uit de film. Het is super toeristisch, maar dat is wel begrijpelijk, het is ook een erg mooie omgeving. Het doet wel een beetje aan Moab denken. Ooit moeten we hier eens terug komen om te 'jeepen'.

Na wat boodschapjes in de plaatselijke supermarkt rijden we naar Kanab RV Corral. Daar checken we in en tot onze teleurstelling hebben ze er geen spul om in je toilet te kieperen tegen stank en om de boel te verteren. We hebben dat netjes gebruikt toen we dumpten in Chowchilla, maar gek genoeg heeft het niet geholpen waarschijnlijk. We dumpen hier de inhoud van het toilet en spoelen de tank een paar keer na met schoon leidingwater. Dat helpt in elk geval voor de lucht en om het wat fris te laten ruiken, gooi ik er een scheut van mijn wasmiddel doorheen. De beerput is gedempt.

Hans en Janny gaan de was doen en ik ga aan de slag met verslag en foto's, terwijl Albert een uiltje knapt buiten in een luie stoel. Het is zalig weer hier, graadje of 30 met een briesje. Campingeigenaars Wim en Thea van Baal komen een praatje maken. Ze zitten inmiddels twaalf jaar hier en hebben sinds een paar jaar een greencard (permanente verblijfsvergunning). Ze wonen niet meer op de camping maar in een huis vijf mijl verder. Ze zijn gek op off-roaden en zijn vandaag richting Lake Powell geweest met de Jeep Rubicon.

Terwijl Hans en Janny wandelen, luier ik even op bed en bakt Albert een paar fantastisch lekkere biefstukken op de barbecue. Ik maak een salade en een schaal gemengd fruit erbij en rond half acht gaan we buiten aan tafel. Het is een echt vakantiemaaltje, met patato salad en cole slaw en stokbrood en alles wat erbij hoort. Na het eten duik ik weer even de camper in, ik loop vreselijk achter met de foto's en zet de boel online. Ondertussen zit de rest onder de pergola's met lekkere stoelen die hier buiten staan. Zelfs een stereo-installatie staat erin, goed geregeld! Dit is echt een fijne camping, aanrader. Het sanitair is er weer super schoon ook. Als we een tijdje zitten komen onze Nederlandse burens erbij. Dit jonge stel is op stap met een mooie camper van Camping World RV Rentals (voorheen Moturis), een Winnebago Chateau. Ze hebben twee kleine kindjes. Vandaag een rare dag gehad, ze zijn naar de North Rim van de Grand Canyon gereden, die nog dicht was. Ze zijn via een klein binnenweggetje gestuurd, maar hebben uiteindelijk zes uur gereden, waarvan een groot deel over onverharde wegen. De Grand Canyon was onvergetelijk, maar de weg erheen vreselijk! Ik geef ze nog wat tips voor Vegas en we

wisselen een tijdje ervaringen uit. Ze vertellen wat eigenlijk niet nieuw is: de eerste keer vallen afstanden gigantisch tegen, blijken campings soms echte dumpplekken te zijn en leer je om een andere keer dat soort dingen beter voor te bereiden. Geeft niet, die fouten maken we allemaal, al doende leren we. Ik zweer bij RV Park Reviews om goede campings te vinden!

Om elf uur haak ik af, het is mooi geweest, Albert ligt er al in en ik heb ook zin in mijn warme bedje. Vandaag rijden we naar Page!

Naar Page en Lake Powell

Posted on [9 mei 2009](#) |

Het is even geleden, het internet in Page was waardeloos, maar hier dan toch:

Pff, weer twee dagen bij te schrijven. Het is toch echt wel anders als je zo met z'n vieren weg bent. De dagen lijken gewoon sneller te gaan en er is minder tijd om achter de PC te hangen. Daarbij komt ook nog dat ik gisteren een mooi boek gekocht heb en dat al half uit heb gelezen vanmorgen.

Terug naar donderdagmorgen, Kanab RV Carral in Kanab. We waren redelijk op tijd klaar, maar liepen behoorlijk vertraging op doordat Hans een paar lelijke koffievlekken opliep in een vrij nieuw shirt. Er werd besloten dat meteen maar met een hoop andere kleding te wassen en zo werd het alsnog vrij laat. Wij gebruikten de tijd om een keer naar huis en naar oma te bellen. Oma leest elke dag de blog, maar reageren lukt nog niet. Als iemand haar een keer kan helpen??

Rond elf uur vertrekken we en we doen het met een ontbijt van slappe koffie en een verpakte koek bij een tankstation. Over de route kunnen we alleen lovend zijn! We namen de 89ALT via Fredonia en Jacob Lake richting Page. We reden door het Kanab National Forest en later door het prachtige rode rotsengebied richting Page. Bij Lees Ferry slaan we af en rijden een stuk het Glenn Canyon Recreation Area in. We maken prachtige foto's en komen ook over de brug bij Lees Ferry. Wat een prachtige rit weer vandaag!!

In Page rijden we direct naar de WalMart, waar we weer inkopen doen voor de komende dagen. Gelukkig hebben ze daar wel spul voor de plee! We kopen direct een voorraadje in, onze beerput zullen we niet meer ruiken. Ik vind prachtige badlakens voor als we nog willen zwemmen en we eten een lekkere lunch bij de Subway in de WalMart. We pakken de boel weer in en rijden verder, over de brug bij de Glenn Canyon Dam. Een stukje daar voorbij rijden we naar Wahweap Recreation Area. Hier heb ik voor twee nachten een campingplaats gereserveerd. De reservering is gelukt, daar was wat twijfel over en we krijgen plaats 5 aangewezen in loop D. We kijken uit op een prachtig Lake Powell. De plaatsen zijn zeer ruim en schoon en er is een hele grote stevige picknicktafel, evenals een barbecue en vuurring.

Wel staat er veel wind, wat niet uitnodigt om buiten te zitten. Hans en Janny maken een lange wandeling, Albert en ik internetten en lezen. Ik geniet van mijn nieuwe boek in een koele camper, met dank aan de airco. Hans en Janny zijn pas tegen half acht terug, zodat we laat eten. Albert maakt heerlijke kip gemarineerd in Terikyaki Honingsaus. Met patato salad, coleslaw en veel fruit hebben we een heerlijk maaltje en ook de wind houdt zich gedeisd.

We douchen allemaal in de camper, want gek genoeg moeten we hier heel ver lopen voor de douches, terwijl de WC naast de deur is. Rond 10 uur gaan we allemaal weer plat.

Vanmorgen was het weer lekker vroeg dag en al redelijk op tijd zaten we buiten in een heerlijk zonnetje met een mild windje. Echt zo'n zalige zomerochtend! Om half elf koppelen we de hele boel af en rijden we met de camper naar de Wahweap Lodge. Tot onze verrassing is daar vandaag een

autoshow bezig! We nemen een lekkere lunch in het restaurant bij de lodge, nadat we eerst zonnebrandspul gekocht hebben in de giftshop. Dat zal vandaag wel nodig zijn!

Na de lunch lopen we met de kudde mee naar de bootramp. Tjonge, dat is een eind steil naar beneden, we houden ons hart vast voor de terugweg straks. We gaan aan boord van een mooie rondvaartboot. Het is niet druk, iedereen kan op het bovendek en we hebben plaats over. We hebben een onbeschrijfelijk mooie rondvaart van drie uur. We komen langs de Glenn Canyon Dam, langs Antelope Point waar tegenwoordig een prachtige nieuwe haven is met dito restaurant e.d. Een houseboat, soort camper voor op het water, huur je voor 1000 dollar per dag! Bij de privé houseboats zitten jachtjes die 5 miljoen dollar waard zijn. Enne, je mag vanwege een of andere regel niet meer dan 30 dagen per jaar op het meer doorbrengen. Dure dagen!

We varen ook in Antelope Canyon, bijzonder mooi! Kijk maar naar alle foto's van vandaag, het was geweldig! We raken er met elkaar niet over uitgepraat, ook niet tijdens het diner in de Wahweap Lodge. Voor het diner hebben we nog een half uurtje tijd om foto's van de klassieke auto's te gaan maken, wat we dan ook naar hartelust doen. We hebben geluk, ze staan net allemaal klaar voor een parade (weet niet waarheen hoor!).

Dan gaan we aan tafel in de lodge. Hans eet daar voor het eerst in zijn leven buffelvlees, Albert en ik doen mee en Janny houdt het bij een pastagerecht. Na een lekker toetje lopen we weer naar buiten. Albert en ik nemen de camper mee en Hans en Janny lopen weer naar de campground. In de camper heb ik het druk met het selecteren van foto's en het bewerken ervan. Ik schrijf nu dus mijn blog, maar net als gisterenavond is hier het internet volledig blubber. Ik hoop morgenochtend alles weer online te krijgen. Vanmorgen ging dat ook goed! Voor nu: hasta la vista, ik ga terug naar mijn boek!!

Moab en Canyonlands: jeepen!

Posted on [10 mei 2009](#) | [15 reacties](#)

En weer komt er verslag van twee dagen achter elkaar, het was gisterenavond té gezellig en té laat.

We starten de dag in Page met het opruimen, afkoppelen en rijklaar maken van de camper. We rijden rechtstreeks naar het dorp, waar we ontbijten bij de vertrouwde Denny's. Onze reisgenoten scharen zich stiekem onder de senioren en nemen een seniorenmenuutje. Wij niet, wij lusten wel een slam!

Na dit lekkere ontbijt wordt het tijd om ons te installeren voor een lange rit. Ene Joris vroeg zich gisteren af of we ooit de camper nog uit kwamen, maar ja, aangezien deze zelfde meneer een mailadres heeft gebruikt waarop ik netjes gereageerd heb, maar wat niet blijkt te bestaan, heb ik de reacties en mijn antwoord daarop maar weggehaald.

Voor anderen die zich afvragen of we veel in de camper zitten: ja, op sommige dagen wel. Maar drie dagen Chowchilla, drie dagen Vegas, drie dagen Moab, drie dagen Durango en drie dagen Denver lijkt ons niet echt haasten en niks zien of doen, toch? We hebben er voor gekozen het stuk Zion, Page en Monument Valley als overbrugging te zien. Hans en Janny willen graag een keer met hun eigen kinderen naar Amerika en zien deze reis als een kennismaking met het land, met de gewoonten, met de regels en met het reizen met een camper. Ze hebben ons gevraagd of ze mee mochten en wij vinden het heel gezellig ze bij ons te hebben. En ja, wij hebben de reis samengesteld naar aanleiding van hun wensen en naar ons idee van wat je als eerste kennismaking met Amerika eigenlijk gezien zou moeten hebben. In ruim drie weken moet je dan keuzes maken en de keuzes zijn in goed overleg gemaakt en tot op heden zijn we er alle vier erg tevreden mee. Wij genieten allemaal met volle teugen! En als anonieme Jorisje dit dan toch nog leest: het is nooit de bedoeling geweest dat Hans en Janny meerdere reizen met ons zouden mee gaan, dus maak jij je maar geen zorgen om een volgende keer hoor. Wij hebben hier volop lol, dus wie weet, ooit? Voor volgend jaar liggen er plannen klaar om met nog een aantal andere vrienden op stap te gaan in Amerika, kan je eens kijken hoe dat gaat 😊

Terug naar onze lange rijdag: we rijden in dik vier uur tijd langs Monument Valley, waar we een koffie en fotostop maken, naar Moab. Hans verwondert zich er vooral over dat je zomaar 450 kilometer kan rijden en onderweg maar 3 dorpen kan tegen komen. Vergelijkingen met Nederland zijn snel gemaakt, maar ja, dat is gewoon geen vergelijking. Elk half uur verandert het landschap weer, het is nooit saai eigenlijk. De route van Page naar Monument Valley verrast ons zeer aangenaam, het is mooi! We zien veel rotsen, veel groen, koeien, paarden en schapen. Het stuk na Monument Valley is bekend terrein en ik beken eerlijk dat ik nog wel een lekker uiltje heb geknapt op de bank onderweg. Dat is weer een voordeel van met zijn vieren reizen, Albert heeft toch wel een bijrijder als ik even een dutje doe. Ik kom dus uitgerust aan in Moab!

We rijden daar het bekende Canyonlands RV Park op, wat volledig is volgeboekt. Wij hadden vroegtijdig reserveringen gemaakt gelukkig en ik vraag bij het inchecken of de [familie van Beurden](#) er al is toevallig. Dat blijkt niet het geval, maar het meisje weet me wel te vertellen dat we naast elkaar zullen staan. Kijk, da's nou leuk! We kennen elkaar niet persoonlijk, maar al

sinds 2006 volgen we elkaars reisverhalen en destijds hebben wij nog de hele camper opgemeten en foto's gemaakt voor Bauke. Hij en Agnes wilden namelijk met hun 5 zonen, allemaal langer dan 2 meter, op pad. En ja, het paste nog ook allemaal!!

Dit jaar zijn ze samen met Agnes ouders op stap. Jan en Truus zijn de jongste niet meer en hadden nooit verwacht nog eens naar Amerika te gaan. Wat hebben deze mensen een prachtige reis cadeau gekregen! Ze raken niet uitverteld over hoe mooi ze het hier vinden en het is super om te zien hoe ze genieten. Zodra ze aan komen heb ik de koffie voor ze klaar en het klikt direct.

Ik zet mijn verslag en de foto's die nog klaar stonden online en voor we het weten is het al kwart voor acht! De barbecue is uitgeleend aan onze burens, dus wij stappen met z'n vieren naar de overkant naar de Moab Brewery. Als vanouds is het hier laaiend druk en ongeloofelijk gezellig! We worden bediend door AJ uit Montana en hij doet er alles aan om het ons naar de zin te maken. Er gaan drie grote pitchers met bier door (van die grote schenkkannen) en het smaakt ons best! Hans en Janny gaan voor een mushroom burger, Albert neemt de New York Steak en ik ga voor de combo van ribbetjes, steak en chicken. Jammie allemaal! Samen met Hans en Janny deel ik twee apple crumble nog wat toetjes. Volgens Hans het lekkerste toetje wat hij ooit gegeten heeft! We moeten vast nog een avond terug naar de brewery, waar ze het bier trouwens zelf brouwen.

Na het eten nemen we nog een afzakkertje bij de burens en dan is het tijd om naar bed te gaan. Voor het eerst deze vakantie slaap ik waardeloos, ik trek al vroeg in de nacht mijn infuus los en wil eigenlijk niet de hele tent wakker maken en een nieuw infuus halen. Na twee uur woelen ben ik het zat. Ik voel me niet lekker, heb het bloedheet en vindt het ook super benauwd. Ik ga eruit en haal bij Hans en Janny in het woongedeelte mijn infuus, zet de airco aan en duik weer mijn bed in. Da's beter! Ik baal als Albert me om kwart over zeven roept. Moederdag, me hoela, ik moet weer mee. Mee .. ja, mee om de Jeep te halen bij Moab Jeep Adventures. OK, daar mag je me voor wakker maken.

Door alle haast vergeet ik mijn moeder te bellen. Sorry, sorry, sorry mam! Ik weet dat je dit leest en ik had je willen bellen voor moederdag, maar toen we vanmiddag terug kwamen was het al dik nacht bij jullie. Ik hoop dat jullie een leuke bruiloft gehad hebben gisteren en bel later deze week nog een keer! En mijn eigen bloedjes van kinderen: moederdag is niet zo belangrijk hoor 😊

We zien dat Bauke de Jeep al gehaald heeft. Hij komt nog even uitleg vragen over de route naar de Shafer Trail, zij moeten nog ontbijten. Wij hebben een

yoghurtje genomen en lopen met zijn vieren met tassen en fotocamera's naar de verhuurder. We krijgen zowaar 10 procent korting van Sabrina, omdat we 'returning customer' zijn. Toch leuk! Ik koop nog snel een petje en zie dat ze de koelbox met water en ijs al in de Jeep hebben staan. We rijden met onze zwarte stoere Wrangler naar de City Market een paar deuren verder en kopen daar belegde stokbroden, yoghurtjes, cinnamonrolls, vers gesneden fruit, meer water en een zak snoep. Wij zijn er klaar voor!

We rijden naar Potash, de zoutfabriek, waar de Shafer Trail start. De onverharde weg slingert zich naar boven en het is weer even wennen aan het schudden en rammelen van de auto. Bij het eerste mooie uitzichtpunt over de Colorado River zien we dat Bauke en gezelschap achter ons zitten. Zij rijden eerder weg, maar op het volgende uitzichtpunt zijn we gelijk. Ik maak plagend wat foto's van Jan en moet hem beloven dat hij op mijn blog komt. Dus mensen, de stralende meneer hieronder is Jan!!

Bauke geeft aan dat hij het wel prettig vindt ons te volgen vandaag en wij vinden dat wel heel gezellig. We rijden dus steeds voorop, met hen een stukje achter ons en stoppen op dezelfde plaatsen. Bij Musselman Arch maken we veel foto's natuurlijk en picknicken we met z'n allen. Daarna volgt de lange klim naar Islands in the Sky. Truus vindt het allemaal wel super spannend! De foto's zeggen genoeg, wij zijn het er met acht man sterk over eens dat je

toch niet kan vertellen hoe overweldigend fantastisch super geweldig mooi Canyonlands National Park is en hoe onvergetelijk het is om de Shafer Trail te rijden. We doen dus geen moeite, jullie moeten allemaal een keer naar Moab om het zelf te beleven.

In optocht rijden we zowel naar Grand View Point als naar Dead Horse State Park. Ik word nog 'uitgescholden' voor Joop van Tellingen als ik op een gegeven moment met drie camera's om mijn nek loop, omdat ik de hofphotograaf van de van Beurdens ben geworden. Een vriendelijke Amerikaan biedt me een vierde camera aan, die ik vriendelijk toch maar afwijs. Op de parkeerplaats deelt Agnes jus d'orange uit en wij cinnamonrolls. Dan gaan we op naar de laatste uitdaging van vandaag: de Long Canyon Trail. Een lange brede zandweg gaat over in hele steile, smalle haarspeldbochten naar beneden, zodat we na een uur weer op de weg naar Moab staan. Natuurlijk kan dit ook over de weg, maar dit is veel spannender en leuker!

De van Beurdens slaan nog even linksaf naar Arches, want zij vertrekken hier morgen naar Durango. Wij blijven nog een dagje langer en doen morgen Arches en nog wat trails. Dinsdag zien we elkaar weer in Durango. Na deze enerverende dag zorgen Hans en Janny dat de tafel gedekt staat en doe ik snel wat avondboodschappen bij de City Market. Albert steekt de barbecue aan en ik breng beef kebabs mee. Met salades en vers fruit hebben we weer een super maaltje. De burens zijn vanavond naar de Brewery om moederdag te vieren. Denk dat wij daar morgen weer terecht komen ... dus: wordt vervolgd!

Arches, Onion Creek en La Sal Mountain

Posted on [11 mei 2009](#) |

Koffie, yoghurtje, om een uur of acht, even wat op internetten en op pad. Zo gaat het hier 's morgens. Vanmorgen hebben we nog even de koffiepot (eh nee, het hele apparaat) bij de burens afgegeven, want die van hen is aan gruzelementen gevallen. Service he, de koffie en het water zaten er zelfs al in!

Precies om 9 uur reden we de camping af richting Arches National Park. Ik denk dat Moab aan dit park haar bekendheid het meest dankt. Ik zie ook vaak reisplannen op het forum verschijnen waarin Arches is opgenomen en Canyonlands niet voorkomt. Onbegrijpelijk in mijn ogen, want voor mij is Canyonlands een hele goede concurrent voor Yellowstone als het gaat om mijn favoriete nationale park. Ik ben stapelgek op dit enorme grote ruige en onherbergzame gebied met de prachtige trails waar we met de Jeep doorheen

kunnen. Arches is voor mij een beetje een must als ik hier ben, maar na twee keer heb ik het wel gezien.

Maar vooruit, voor Hans en Janny is het nieuw en je kan er hier zeker niet omheen. We rijden helemaal naar het eindpunt, ver omhoog en rijden dan via de diverse viewpoints weer terug. We fotograferen, bewonderen de vreemd gevormde steenmassa's en natuurlijk zien we ook de beroemde Delicate Arch (het 'hekkie'). Het is prachtig, echt waar. We bieden Hans en Janny aan om op hen te wachten of hen later op te halen als ze willen hiken, maar ook zij kruipen weer in het Jeepje. Aan het eind van de ochtend rijden we het park weer uit en gaan tanken in Moab. We besluiten vandaag luxe te doen en te gaan lunchen bij de Red Cliffs Lodge, een half uurtje van Moab vandaan via de prachtige scenic highway 128, langs de Colorado River. Wij hebben hier al eens gegeten en het was super. Bovendien willen we toch die kant op om nog een keer de Onion Creek trail te rijden.

Bij de Red Cliffs Lodge lopen de prachtige paarden buiten en wij rijden het terrein op en melden bij de receptie dat we graag willen lunchen. We vallen met onze neus in de boter: er is buiten op het river deck een barbecue-lunch. 'All you can eat' voor 10 dollar per persoon! Wij naar buiten dus en daar staat al een aardige cowboy de hamburgers en hot dogs te grillen en ook is er kip. Er liggen volop broodjes, er zijn salades, tomaten, komkommer, heerlijke patato-salad, een bonengerecht en sinasappels, appels en koek als nagerecht. Bovendien staan er grote tank met gekoeld water, ice tea en lemonade. Wat een prachtige locatie om zo even lekker mee te eten met de grote groep die later arriveert. Buitenkansje!

Na de lunch rijden we naar de Onion Creek waar Albert Hans achter het stuur van de Jeep laat gaan. Tot nu toe heeft Albert alle trails gereden, maar dit is een mooi stuk om het eens te proberen. Ik deed het vorig jaar ook en ik vond het geweldig! Ook Hans geniet van het rijden op deze niet zo moeilijke, maar wel soms spannende trail. Het is vaak heel smal, je ziet je tegenliggers niet aankomen in de bochten en je moet heel vaak door een 'wash', een riviertje wat steeds maar kronkelt. De natuur in deze vallei is supermooi en uiteindelijk klim je er aan het eind van de vallei via smalle pade weer uit. Op het eindpunt nemen we wat te drinken en hebben we uitzicht op de prachtige La Sal Mountains met hun besneeuwde toppen.

Hans en ik ruilen van plaats en ik breng de Jeep weer naar beneden. Prachtig vind ik het, dit trail rijden. Als ik nog eens in Moab kom, wil ik meer!! We besluiten beneden niet direct naar Moab te gaan, maar de La Sal Mountain Loop te rijden. Niet de volle 70 mijl en ook niet tegen de klok in, wat eigenlijk het mooist is. We zijn nu eenmaal vlakbij, dus beginnen we bij Castle Valley. We zien dan ook al snel de beroemde rots, Castle Rock en als we verder rijden en hoog de La Sal Mountains in klimmen, zien we in bochten nog heel lang uit de verte deze prachtige rots en de geweldige omgeving. Onze omgeving verandert van rode rotsen in beboste berghellingen met helaas ook grote stukken waar een bosbrand geweest moet zijn. We klimmen en klimmen en zitten bijna aan de sneeuwgrens. Prachtig als je bedenkt dat het hier in Moab 32 graden celcius was vandaag. In de buurt van Moab lopen de koeien gewoon los over en langs de weg, het blijft een prachtig gezicht.

Rond half vijf zijn we moe, maar zeer voldaan na deze prachtige dag weer op de camping. Alle vier zijn we het er roerend over eens dat we de Onion Creek en de La Sal Mountain Loop véél mooier vonden dan Arches. Juist de stilte en de ruige natuur trekken ons, veel meer dan het georganiseerde park wat Arches is. Ik kan dan ook iedereen die in Moab komt aanraden iets verder te kijken dan alleen maar de geijkte parken. Het huren van een Jeep is niet goedkoop, maar het brengt je op plaatsen waar je helemaal stil wordt van de schoonheid om je heen. Moab, het blijft mijn favoriete stukje Amerika ...

Na op de camping alles uit de Jeep gehaald te hebben, vinden we in een van de opbergkasten onder de camper ons koffiezetapparaat met vier blikjes Budweiser en een heel lief briefje van onze buurtjes. Zij zijn inmiddels naar Durango vertrokken om een mooi plaatsje voor ons uit te kiezen voor morgen! Wij nemen het er een half uurtje van, ik was mijn vreselijke vieze voeten (rood stof in sandalen!) en dan gaan we weer op pad. We tanken de Jeep af, gaan hem wassen in de car wash hier verderop in de straat en brengen hem dan terug bij Moab Jeep Adventures. Schadevrij, schoon en afgetankt, zo hoort het. We lopen daarna nog even binnen bij Walker Drug Store en dan gaat het weer richting de Brewery. Jammie, het was weer lekker en ook de pitchers bier kwamen weer op tafel. Niet te veel hoor, want dit moest ook nog even geschreven worden.

Morgen, morgen gaan we weer naar Colorado. Ik heb er zin in, want o, daar is het ook zó mooi!! Natuurlijk zijn er vandaag weer veel foto's gemaakt, maar het internet is hier vanavond erg traag ... ik ga proberen ze te uploaden.

Durango in Colorado

Posted on [12 mei 2009](#) |

Bye bye Moab. Met gemengde gevoelens zit ik naast Albert in de camper als we Canyonlands Campground af rijden. Ik wil graag verder, genoeg rode rotsen gezien, maar neem ook met pijn in het hart afscheid van Moab, de plek waar ik zo graag kom en waar Albert gelukkig net zo graag mee naar toe gaat. Wanneer zullen we hier weer komen? Geen idee ... we willen nog zoveel zien in Amerika ...

De rit naar Monticello is een herhaling van de heenweg eerder deze week, maar vanaf daar gaan we links richting Colorado. We rijden door boerenland, met veel oude 'meuk' langs de weg en bij de huizen. Oude tractoren, verroeste machines, geweldig mooie oude trucks en pickupjes, waar onze mannen hier een moord voor zouden doen. Het hangt allemaal maar een beetje weg te roesten. Hier en daar wat koeien, paarden, graansilo's en bonenteelt. We hebben in de verte uitzicht op besneeuwde bergen tegen een helblauwe lucht met wat witte wolkjes. Om ons heen wordt het landschap groener en groener. O Colorado, wat ben je mooi!

Montana en Colorada, beiden staten hebben die eindeloos mooie luchten, de besneeuwde bergen, de groene weiden, het vee wat graast en de cowboysfeer waar ik zulke mooie beelden bij zie in mijn gedachten. Ik word lyrisch, ik weet het, maar het is ook zo mooi! Wij rijden een route binnendoor, net boven Cortez langs en ook daar is het prachtig. We rijden rond half twaalf Durango binnen, mooi op tijd, want we kunnen om twaalf uur onze huurauto voor de komende dagen ophalen. Albert en ik waren hier eerder en we willen graag toeren in de bergen, vandaar de auto. Hans en Janny hebben besloten donderdag met de beroemde trein naar Silverton te gaan, maar wij deden dat in 2006 al en vinden het wel mooi zo.

We zoeken even naar het kantoor van Alamo, maar hebben al snel door dat dit in het Doubletree hotel zit. We lopen naar binnen en de dame daar weet meteen wie we zijn. Ze vertelt ons dat onze auto onderweg is. Ik vraag haar of die van hun vestiging op het vliegveld moet komen en ze bevestigt dat. Ik vraag haar wat voor auto we kunnen verwachten en dan noemt ze de [Chevrolet Equinox](#). Ik vertel haar direct dat dat niet is wat ik besteld heb. We hebben een Standard SUV gereserveerd en de Equinox is een klasse lager. Wij zijn te groot voor de Equinox vertel ik haar en we zijn vier volwassenen, terwijl deze auto te boek staat voor drie volwassenen en een kind. Ze is snel, ze twijfelt geen moment en pakt de telefoon. Ze belt haar collega op het vliegveld en vertelt dat ze in het systeem een [Nissan Pathfinder](#) ziet staan en dat ze die wil hebben. Ze vertelt erbij dat we de Equinox te klein vinden.

Ik bedank haar en ze zegt terloops dat dit wel een upgrade is, maar rekent er (zoals het hoort als ze de goede klasse niet hebben) niets extra's voor. Wel

zegt ze dat het nog een half uurtje kan duren. Voor ons geen probleem, want we hebben al gezien dat een stukje verderop een Applebee's zit en dat is een van onze favoriete lunchrestaurants. We hebben er nog niet gegeten op deze reis, dus dat komt goed uit. We laten de camper staan en lopen met zijn vieren naar Applebee's. Hans en Janny denken nog even dat we een soort appelbeignets gaan eten, maar zien al snel dat het een leuke tent is. Het is druk, want lunchtijd, maar we krijgen direct een 'high top' tafel. Die zitten altijd zo lekker, die hoge krukken.

We bestellen mozzarella sticks en buffalo wings als appetizers en Hans slaat vlammen uit bij het proeven van de wings. Toegegeven, ze zijn ook wel heel erg pittig! Janny neemt een salade, Albert een burger. Aan Hans een hamburger en salade combinatie. Ik neem een half rack baby back ribs. Ik weet serieus niet meer of ik ze nou het lekkerst vindt bij Outback of bij Applebee's. Deze waren weer uit de kunst!

Na het eten lopen we naar Alamo terug, waar een spierwitte Pathfinder uit 2009 op ons staat te wachten. Mooi, daar kunnen we wel wat mee. Het is een mooie ruime auto en wij houden wel van zo'n dikke SUV. Ik stap glunderend achter het stuur en rijd achter Albert aan naar de camping. Op United Campground heeft Bauke al een plek voor ons geregeld, naast hen. We hebben allebei een dubbele plek en staan 'om en om', zodat we gezellig één grote ruimte tussen de campers hebben. Zij zijn nog niet terug van hun rit met de Durango trein. Wij sluiten de boel hier aan en drinken een kop koffie. Ik besluit de was maar weer eens te gaan doen, we staan hier zo'n 20 meter van de laundry af. Albert adviseert Janny om haar was meteen erbij te doen, zodat we de komende dagen geen rekening meer hoeven houden met noodzakelijke wasjes en dergelijke en gewoon van de vakantie kunnen genieten.

Janny en ik kiepen de was in vier machines en gaan dan lekker in de zon zitten. Ik pak mijn boek weer erbij en dan komen ook de buurtjes weer terug. Ze hebben de bus terug genomen uit Silverton en zijn heel enthousiast over de dag van vandaag. Jan heeft weer heel veel foto's genomen. Agnes zet meteen een volle pot koffie, want ze hebben inmiddels weer een koffiezetapparaat. Het is zo gezellig, zo met elkaar, ik zou het best gezellig vinden als ze nog een paar dagen bleven! Helaas moeten ze weer door, want ze leveren zaterdag al de camper in. Bij Dennis, onze allernieuwste Road Bear-medewerker. Ik heb gisteravond gezellig een tijd met Dennis op Facebook zitten chatten en hij vertelde enthousiast over zijn eerste werkdag daar. Ik ben heel benieuwd naar

zijn verhalen zaterdag, want dan gaan we met zijn allen naar Loek en Gepke in Aurora (bij Denver).

Tijdens de was is het ook fototijd, want de beroemde stoomtrein tussen Silverton en Durango gaat hier dwars over de camping heen. Als de stoomfluit gaat, vliegt iedereen met camera's naar de spoorlijn en klikken ze allemaal driftig. Hartstikke leuk! Na dit gebeuren komt de laatste was nog droog uit de machines en dan gaan wij met zijn vieren op pad in de Pathfinder. We willen een Best Buy, omdat ik nog de nieuwe Microsoft Streets & Trips wil kopen en Janny een extra batterij voor haar camera. We kunnen die echter niet vinden en er blijkt er hier ook geen te zijn. We lopen nog even een mall in en daar koop ik een paar hele leuke topjes en vestjes voor Saskia, met bijbehorende kettingen en armbanden. Het ontluikt het meisje achter de kassa de opmerking dat ik een hele goede smaak heb en dat ze zou willen dat haar moeder zoiets voor haar bij elkaar zou zoeken. Toch leuk om te horen 😊 Ik moet zeggen dat ik het zelf ook wel heel erg leuk vind!

We geven de batterij en de software even op, omdat we graag voor het donker nog even door de historische binnenstad willen rijden. Het is maar één straat, maar die is dan ook heel mooi! Het beroemde General Palmer Hotel, het Strater Hotel, de schuin geparkeerde auto's, veel leuk winkeltjes: morgen gaan we nog even rustig terug! Voor vanavond is ons doel bekend: we willen

eten bij Francisco's, het Mexicaans-Amerikaans restaurant waar we in 2006 ook zo super hebben gegeten. Het is er niet druk, maar we zijn ook al vrij laat voor Amerikaanse begrippen, het is dik acht uur voor we binnen stappen.

Een stevige oudere dame is onze serveerster voor die avond en tjonge, wat een *wijf* (in de goede zin van het woord!!). Ze maakt er een hele show van en vindt het duidelijk geweldig dat wij het wel leuk vinden om een beetje met haar mee te dollen. Ze loopt moeilijk, heeft een stem als een misthoorn, maar tjonge, wat een rasecht superleuk mens! Ze vertelt ons dat ze bijna met pensioen gaat, ze wordt 66. Ze heeft een humor, helemaal geweldig. Ik herinner me haar nog van de keer in 2006 toen we daar aten, ook toen stal ze de show. We eten er weer heel erg goed: Janny heeft weer een salade, deze keer met steak, Albert heeft een tourdenos, Hans een pasta stroganoff en ik een superzachte filet mignon. We laten ons allemaal verleiden tot een dessert, want het eten is hier werkelijk tongstrelend.

Na het eten kan je ons rollen, we zijn blij met de auto naar de camping. Nu is het blog- en fototijd en ik denk dat we niet laat naar bed gaan! Morgen weer een dag op deze supergezellige camping, helaas zonder onze buurtjes.

Vandaag niet zo heel veel foto's gemaakt, dus morgen weer een fotoshow! Enne, over het weer: vorige week sneeuwde het hier nog, nu is het zo'n 27 graden overdag. In Colorado is het zomer of winter, nooit lente ...

Shopper, toeren en lezen in Durango

Posted on [13 mei 2009](#) |

Tja, geen spannende dag vandaag, maar wel een hele ontspannen dag! Na het geluid van de trein ben ik vanmorgen mijn bed maar eens uitgekomen, zo rond acht uur dus. Want dit was alleen een loc, de trein die om kwart over acht vertrok vanaf het stationnetje hier in Durango miste ik op een haar, ik was toen al wel op. Albert heeft mooie foto's gemaakt! Na een beetje lummelen en koffie werd het tijd om met dikke knuffels en zoenen afscheid te nemen van onze buurtjes. Stiekem had ik best gewild dat ze nog een paar dagen bleven hoor, ik vond het maar wat gezellig, zo met z'n allen bij elkaar!

Na het uitzwaaien van de van Beurdens en aanhang zijn we met z'n vieren in de Nissan naar het dorp gereden. We parkeerden de auto brutaalweg gewoon bij Alamo en daar stond de Equinox die voor ons bedoeld was nog. De man

die hem kwam halen, lachte vrolijk naar ons, waarschijnlijk herkende hij de Pathfinder en had hij door dat wij die Equinox te klein vonden. Hij ging er mee naar het vliegveld, denk ik.

Wij zijn naar het station gelopen en hebben daar de treintickets voor Hans en Janny opgehaald voor morgen. Omdat we ze online gereserveerd hebben, maar geen printer aan boord hebben, zijn we daar maar gewoon naar gaan vragen. Geen probleem, aardige mensen daar. We zijn daarna Main Avenue een stuk afgelopen en hebben van alles gekocht. Ik heb cowboylaarzen in mijn oren hangen! Vooral voor Saskia en Esmee heb ik leuke dingen en ook voor Peet is de portemonnee een paar keer open gegaan. Hans en Janny zijn zelfs nog als cowboy en Indianenmeisje op de foto gegaan, helemaal mooi in sepia ingelijst voor thuis. Wij deden zoiets ooit al in Canada. Voor we het wisten was het twaalf uur!

Het beroemde Strater-hotel leek ons een goede plaats voor lunch. Prachtig is dat nog! Helemaal supermooi, zoals het vroeger was en ook de lunch was uit de kunst. Na deze stop hebben we nog een paar winkeltjes gedaan, maar nergens is een extra batterij voor Janny's Samsung-camera te vinden. Wij dus naar Office Depot, maar nee, ook daar niet. Wel vond ik daar mijn felbegeerde Microsoft Streets & Trips 2009. Ik werk al een tijdje op een trailversie, maar die is bijna verlopen. Mooi.

Ook bij WalMart niet de batterij voor de camera. Wel vond ik daar een mooie fototas voor mijn eigen Sony Alpha, zelfs een originele Sony, voor maar 27

dollar. Ben ik helemaal blij mee!! Ook een nieuwe Skype headset gaat in de winkelmand. We vullen bij de food meteen onze voorraad verse spullen aan en nemen barbecuespul mee voor vanavond, want het is hier nog steeds geweldig mooi weer.

We rijden dan terug naar de camping om alles direct koel te zetten en gaan dan nog een uurtje of anderhalf toeren in de omgeving. Op de 550 North staan we een tijdje vast. We zien hulpdiensten en als we weer kunnen rijden zien we wat er gebeurd is. Een vrachtwagen blijkt in brand gestaan te hebben, zomaar midden in de trailer. Met de truck is niks aan de hand. Albert legt uit dat dit kan gebeuren als je remmen te heet worden na een stevige afdaling en daardoor je banden in de hens vliegen. En ja, dat kan hier, want de afdaling vanaf Silverton is pittig. Ik zie dat de auto geladen was met blikjes cola ... helemaal vol. Het is een akelig gezicht, hij is helemaal in elkaar gezakt in het midden. De chauffeur zit volledig verslagen langs de kant van de weg op een steen. Ik heb zo met hem te doen, dat ik het niet kan opbrengen foto's te maken van het ongeluk.

Wij rijden een stukje verder de bergen in en rijden zo'n beetje parallel aan de Animas-river terug naar Durango. We zien veel ranches, mooie huizen, ook weer veel rommelige stukken, maar dit is echt cowboyland. Gaaf! Rond vier uur zijn we terug op de camping, lekker de tijd om buiten in het zonnetje te gaan zitten met een boek. We sluiten de dag af met een lekkere barbeque, waarna Hans en Janny nog gaan wandelen en wij ons bezig houden met foto's en verslagen!

@ Bauke: we weten nog niet precies wat we doen vrijdag. We willen graag wel veel mijlen maken om zaterdag niet te veel te hoeven rijden. De Million Dollar Highway willen Albert en ik tot Ouray morgen met de auto doen en dan via Tellirude terug.

Watervallen richting Ouray

Posted on [14 mei 2009](#) |

Ik mocht vanmorgen uitslapen! Zelfs mijn Albertje bleef lekker warm bij in het bed achterin onze woonmobiel. Mmm, de van der Meetjes zijn vroeg met de trein mee gegaan. Ze hebben heel stil gedaan en vandaag dus hooguit wat gestommel, maar geen vrolijk gespring en geen MSN-video-Skype-conferenties met het thuisfront, vroeg in de morgen. O, zalig rust (grin!). Nadat mijn Albert mij liefdevol heeft toegesproken en verteld heeft dat hij toch nog foto's van de trein gaat maken die over de camping rijdt, draai ik me

nog lekker om. Ik ken die trein onderhand wel hoor. Om kwart over acht hoor ik de stoomfluit en rol ik me nog een keer lekker in het dekbed. Om kwart voor negen is het mooi geweest, ik ruik koffie!

Albert en ik ontbijten met een yoghurtje, sterke koffie en goede gesprekken. We hebben gisteren een nieuwe Skype-headset gekocht bij de WalMart en hebben die vanmorgen uitgebreid getest. Eerst met Jesse en Luc (kids van Hans en Janny) en Janny's zus Liesbeth en hare Jan die de boel verzorgen daar in Loon en later met ons eigen kroost. Met Esmee praat ik op MSN nog een hele tijd na, over vriendjes, haar verven en andere dingen die zo tussen moeder en dochter even besproken moeten worden. Saskia is voor het gemak al die tijd maar in Beesd gebleven en Peet heeft haast, want hij heeft zijn meisje Ilse de hele week nog niet gezien en wil naar haar toe. Het is fijn ze allemaal weer even te spreken. Om een uur of tien stappen we in de auto en rijden we de bekende weg richting Silverton. We rijden hoger en hoger en hoger en arriveren zo rond 11 uur in Silverton. Ruim op tijd om weer foto's te maken van de trein, waar Hans en Janny in zitten. Het is er kouder dan in Durango, maar toch altijd nog wel een 20 graden denk ik. We zitten een tijd rustig op een steen te wachten, maar Albert loopt toch terug naar de auto om een vest en een trui te halen voor ons. Om kwart voor twaalf horen we de stoomfluit weer en maken we ons op voor de foto's. We pakken een paar mooie momenten en lopen dan richting de trein om eens te vragen hoe Hans en Janny het vonden. Nou, die vonden het geweldig en ze willen graag weer met de trein ook terug naar Durango. Prima, wij ontvluchten Silverton, waar 'de meute' van de trein natuurlijk gaat eten.

Wij rijden verder richting Ouray, een weg van zo'n 23 mile, waar we veel langer over doen dan verwacht. Deze Million Dollar Highway is eigenlijk de enige Noord-Zuidverbinding in dit deel van Colorado en gaat over een aantal hoge bergpassen. Veel meer begaanbare wegen zijn er niet, de rest is allemaal onverhard. De San Juan Mountains zijn behoorlijk hoog en de aanleg van deze weg heeft veel geld, mankracht en materiaal gekost. De zilvermijnen in deze streek zijn inmiddels niet meer in produktie, maar zij maakten vooral dat hier de trein en deze weg gekomen zijn. De oude stadjes zijn ontstaan door deze mijnen en de eerste inwoners waren dan ook vooral mannen (en hoeren!).

Het is voorjaar, twee weken geleden lag hier overal nog sneeuw en dat is te merken. De sneeuw ligt nog volop op de hoger gelegen gedeelten en overal zien we watervallen, beekjes, kleine stroompjes, maar ook grote bulderende massa's water. Geweldig! We maken regelmatig fotostops, tot ik het niet meer uit kan houden en alleen nog maar een toilet wil. We rijden gelukkig dan Ouray binnen en stoppen bij een zaakje op een hoek waar wat mensen op het terras zitten. We parkeren op de typische Colorado-cowboystadmanier,

schuin, met de neus van de auto naar de stoeprand. Ik ren naar de WC, terwijl Albert een tafel zoekt buiten. We blijken bij dit zaakje aan de counter (balie) ons eten te moeten bestellen. We nemen allebei een hamburger die we op verschillende manier laten aankleden. Het is erg druk met mensen die hun lunch komen halen. Niet gek, want we eten volgens mij de lekkerste hamburger die we ooit gegeten hebben. Helemaal goed, sappig, mals en smaakvol. Toe eten we nog een lekker schepijsje. Life is good!!

Inmiddels is het half drie en we kijken bedenkelijk op de kaart van Colorado. Ridgway en Telluride stonden op het verlanglijstje, maar als we op tijd terug willen zijn voor onze dinerafspraak met Hans en Janny in Durango, gaan we dat niet meer redden. Ach, wat maakt het uit, 't is vakantie, dan gaan we gewoon terug. We maken nog een uitstapje net buiten Ouray. Een bord wijst ons naar de Box Canyon Falls. We rijden een mijl over een grindpad en komen dan op een parkeerplaatsje bij een houten gebouwtje. We kopen een toegangkaartje voor 3 dollar per persoon van een heel oud, klein en parmantig dametje. Ze vraagt ons waar we vandaan komen en op ons antwoord: 'The Netherlands', slaat ze geschrokken en hand voor de mond en vraagt ons of ze niet veel te snel praatte tijdens haar uitleg over de canyon. Wij schieten in de lach en vertellen haar dat we haar prima konden volgen.

We lopen de 500 feet naar het lager gelegen gedeelte van de canyon en zien daar met veel geweld een prachtige waterval door de spelonken van de canyon denderen. De lichtspeling zorgt voor een prachtige regenboog onderin. We maken veel foto's en genieten van dit prachtig natuurspektakel. Het hoge uitzichtpunt ligt aan het eind van een hele hoge trap (eigenlijk meerdere) en vanwege de ijle lucht, slaan we dat maar over.

We stappen weer in de auto en rijden dezelfde weg terug als we eerder gekomen zijn. Ook nu stoppen we hier en daar voor foto's en een kijkje. Brr, die vangrail zijn ze hier echt vergeten. Het is een prachtige rit en we genieten met volle teugen van deze stralende zonnige lach. Bij Silverton stoppen we nog even voor een foto van boven de stad en meteen staat de sheriff bij ons. We schrikken ons naar, maar het blijkt dat hij alleen even vriendelijk komt zwaaien naar ons. We nemen opgelucht wat te drinken uit ons koeltasje en Albert neemt een pijnstiller. Deze auto is groot, stevig en rijdt prima, maar heeft werkelijk k*tstoelen. Albert heeft altijd pijn, de ene dag meer dan de andere, maar deze stoelen doen er zeker niet goed aan. En eerlijk is eerlijk, zo'n vakantie vraagt toch best veel van zijn lijf, ondanks de fijne droge lucht en het warme weer. Thuis zijn er veel meer rustmomenten, die hij eigenlijk hard nodig heeft.

Vooruit, we gaan weer en een stukje verder neem ik het stuur over. Niet dat mijn stoel beter is, maar als je niet rijdt, kan je toch een stukje achteruit gaan hangen. Hij voelt de pijn wel wat zakken en ik rijd eerst naar de camping. Zo

kunnen we nog even een beetje kalm aan doen en ik wil me graag omkleden, de hamburger was iets te sappig. Rond vijf uur staan we weer in Durango, waar we een paar kwartjes in de ouderwetse parkeermeter voor het Strater Hotel gooien. We gaan naar binnen en bestellen wat te drinken. We willen graag een tafel hebben voor het druk wordt met treingangers.

Hans en Janny zijn laat, de trein blijkt vertraging te hebben doordat er een technisch mankementje was. Als zij komen is zanger Greg Ryder al aan het zingen is onder begeleiding van zijn elektrische gitaar. Hij heeft een mooie stem en zingt klassiekers onder de cowboyliedjes. De van der Mees hebben een prachtige dag gehad en vertellen enthousiast. Natuurlijk zijn er weer leuke dingen gekocht in Silverton! We bestellen met z'n allen een lekkere maaltijd in het hotel en nemen nog een lekker toetje. Zo rond acht uur is het klaar, we hebben een prachtige dag gehad! Ik koop nog een CD van onze zanger van vanavond en dan breng ik mijn medereizigers thuis in de Nissan, want ikke was de BOB.

Beren, ranches en hoge bergen

Posted on [15 mei 2009](#) |

Tijd om verder te gaan, na drie dagen Durango. Maar eerst nog even vertellen over gisterenavond, want nadat ik mijn blog af had gesloten, kwam het mooiste van de dag pas! Albert en ik zijn lekker ons bed in gedoken zo rond een uur of tien en Hans en Janny besloten toen nog te gaan douchen op de campground. Onze ramen stonden open, met de horretjes ervoor en we konden dus horen dat ze wel erg luidruchtig waren. We maakten ons al wat boos, want de Amerikanen zijn erg op de 'quiet time' gesteld en het was al na tien uur. Ineens horen we Hans hard roepen: 'Het is een beer!'. Albert schiet overeind, kop uit het raam en ziet de beer op korte afstand lopen. Hij roept tegen Hans en Janny dat ze snel naar binnen moeten komen.

Met een zaklamp schijnen we en zien we inderdaad een beer in een boom zitten, op een 20 meter van de camper vandaan. We zien dat de vuilnisbak, die een lood- en loodzwaar deksel heeft, open staat. Het is zo'n zware klep die als je hem te ver opent, een stuk open blijft staan. Janny was net onderweg naar de vuilnisbak met een zakje afval en zag dat er heel veel vuil uitlag. De beer die ze zagen, kwam uit de vuilniscontainer. Ze dacht dat een bouwvachtige hond de beer achterna zat, tot Hans ineens zag dat dit ook een beer was. Vanuit de camper proberen we met de zaklamp meer te ontdekken, maar dat lukt niet. Ik geef Hans het advies om met de Nissan even een rondje te rijden en met de koplampen rond te schijnen om te zien of er bij deze twee vrij kleine beren ook nog een moeder is. Hij komt even later terug en vertelt

dat er drie cubs zijn, vermoedelijk een jaar oud ongeveer. Geen grote beer te zien.

We overleggen even, want de bak staat nog steeds open, er ligt een hoop omheen en er zijn ook mensen op een tentplaats. We besluiten de beheerder te bellen en krijgen natuurlijk een antwoordapparaat. Ik twijfel even, maar spreek dan toch in en vertel dat er drie beren gezien zijn en dat er een hoop troep is rondom de trashcan. Hij blijkt het gehoord te hebben, want we zien hem snel daarna de rommel opruimen en in de bak gooien. We hebben de deur nog open en ik heb ons sitennummer vermeld, maar hij schijnt het gewoon genoeg te vinden om niet even aan te komen. Ook goed, maar als het zó gewoon is dat er beren op de camping lopen, hadden we daar toch graag even een berichtje of foldertje van gehad bij het inchecken

Enfin, om half elf draait er ook nog een hele grote dieselpusher de camping op en die gaat twee plaatsen naast ons staan. We waarschuwen deze mensen even, want hun kleine hondje loopt direct een stuk van de camper vandaan, leuk berenvoer. Raar, zo laat nog een camper, net beren gezien en dan niet even gewaarschuwd worden door de beheerder. Bij navraag en nachecken op Internet schijnen er rond Durango erg veel black bears te zijn en zijn ze in deze tijd behoorlijk actief en agressief.

Vooruit, dat was gisteren. Vanmorgen waren we voor negen uur de camping af. Albert en ik rijden met de camper vooruit, Hans en Janny volgen in de Nissan. Bij Albertsons wisselen Janny en ik van plaats en Hans en ik brengen samen de auto terug, die op mijn naam staat. Daarna wandelen we naar Albertsons en slaan verse etenswaren in. We tanken ook nog in Durango en het is uiteindelijk dik tien uur voor we de stad uitrijden. We vervolgen onze weg richting Pagoso Springs, zo'n 60 mijl verder en zijn helemaal verrukt van het landschap om ons heen. Groen, bergen, bomen, heel erg veel ranches, mooie toegangshekken, prachtige huizen, maar ook veel van de bekende rommelige plekken met oude tractors, auto's en werktuigen. Dit is het boerenland waar wij zo van houden. Het valt ons op dat bij elk koppel paarden hier wel een 'mule' (muilnier) loopt. We vragen ons af wat daar de reden van zou kunnen zijn. Huiskamervraag dus!! (van Bauke geleerd).

Nog iets: we hadden onderweg zo'n 'road works'-afsluiting, zijn we ook gewend. Mannetjes met gele jassen en oranje bordjes met STOP en SLOW en veel verkeer achter elkaar. Geeft niks. Maar hier hadden we al een paar keer 'Blasting Zone' gezien en ineens een bord dat de cell phones en two way talkie-dingen uit moesten. Wij netjes dus alle mobieltjes uit en toen snapten we het: er was een stuk berg opgeblazen met explosieven en die mobieltjes

kunnen weleens verkeerde signaaltjes afgeven. Bijzonder weer, na zes reizen leer je weer wat nieuws.

We moeten een hele hoge bergpas over en op de top van de pas, met nog veel witte sneeuw om ons heen, besluiten we een boterham te eten. In plaats van één stokbrood (French Bread) gaan er bijna twee op. Jammer voor vanavond, maar het smaakt ons zo lekker. Het is heerlijk brood, er gaat Hollandse kaas op, Franse Brie en Amerikaanse jam. O ja, zelfs de hagelslag uit Chowchilla komt nog op tafel, dat pak komt nooit op trouwens. Onze buurman van de camping van vanmorgen komt nog even een praatje maken, puur toevallig staan zij hier ook hun bammetje op te eten. We wisselen nogmaals namen uit, hij heeft al klompjes met onze website gekregen, maar wil ook nog graag een visitekaartje. Alles kan en Janny geeft hem ook nog een bedrijfsfolder mee. We beloven elkaar te mailen. Zij wonen in Californië in de buurt van Los Angeles en hij heeft 17 jaar professioneel paarden getraind. Altijd leuk, contacten, toch?

Na de San Juan Mountains volgt na Del Norte een heel vlak stuk met veel zanderige grond. Eigenlijk raar, in de buurt van zoveel bergen en water, zo'n dor gebied. We zien veel van die enorme beregeningsinstallaties die in een grote cirkel draaien en zo prachtige groene rondes maken. Vanuit het vliegtuig zijn deze altijd heel goed te zien. Na Salida wordt het weer

bergachtiger en duiken we de uitlopers van de Rocky Mountains in. We zien onderweg wat antilopes en Janny heeft een coyote gezien. We vervolgen onze weg door van die echte cowboydorpjes, langs de Arkansas rivier en zien vlakbij Buena Vista bergen met hoogtes van meer dan 14.000 feet (4500 meter).

We melden ons aan bij Snowy Peaks RV Park en krijgen een mooi plekje halverwege de camping, ver van de weg, lekker rustig. Albert duikt een uurtje zijn bed in, ik ga aan de gang met foto's en internet en Hans en Janny verkennen weer de omgeving. Vroeg in de avond steken we de BBQ weer aan en we smullen van een maaltje met teriyaki chicken (kip) en heel veel vers fruit, zo'n grote schaal met meloen, ananas en aardbeien. Heerlijk! Ondertussen zien we de camping aardig vol lopen, vooral met mensen met Colorado-kentekens, kinderen, honden en veel fietsen erbij. Het is duidelijk weekend, Amerika gaat er weer op uit. Er komt ook een hele groep met tentjes, brrr, het wordt hier echt koud voelen we nu al. Ze geven voor vanavond ook nog 'thunderstorms' op en dat kan aardig knallen, zo in de bergen.

Hans en Janny komen net terug van nog een rondje camping en melden dat er een behoorlijk aantal grote herten (elk?) te zien zijn, hier vlak achter. Ben benieuwd of die nog verder durven komen. Geen berenkans hier in elk geval,

Posted on [17 mei 2009](#)

Vanmorgen weinig reacties natuurlijk, want ik heb gisterenavond helemaal niet meer geschreven. Ik zal beginnen bij het begin van de dag, dan komen we vanzelf weer op de late avond uit, toch? De dag begon in Buena Vista, Colorado. Hoog gelegen, rustige nette camping met veel sportieve gasten met fietsen en de fietsenmaker die op de camping komt voor reparaties. Niks mis mee daar. Voor ons was het maar een nachtje, want we gaan weer verder. We toeren via de 258 dwars door de Rockie Mountains. Het is hoog, er zijn een paar passen waar we over moeten, maar we hebben gelukkig niet zoveel last

van de wind als Bauke eerder deze week. Voor het eerst in tijden ziet de lucht niet hemelsblauw, maar grijs. We houden ons hart wel een beetje vast, want neerslag op dergelijke grote hoogtes betekent al snel sneeuw, dat weten we wel na onze reis van vorig jaar. Toen zagen we vaak meer sneeuw dan ons lief was.

De dag begon ook koud, met een paar graden boven nul. Voor het eerst in lange tijd kwamen de spijkerbroeken, sokken en gympen weer uit de kast. Het was een rit van ruim twee uur, niet zo lang dus, maar wel heel mooi. Op een of andere manier was het een hele mooie rustige rit. Een goede voorbereiding op een verder nog drukke dag!

We stonden om tien voor half twaalf voor de deur bij Dakota Ridge, de camping waar we vorig jaar ook een aantal dagen stonden. Toen wist ik al voor ons vertrek te melden dat we in 2009 op 16 mei zouden aankomen en ik kreeg de eer als eerste voor 2009 te reserveren én ons plaatsje vast te leggen. Albert heeft toen drie dagen genoten van het uitzicht op alle aankomende gigantische campers en fifthwheelers, dus koos ik weer voor plaatsje nr. 2. Tegenover zwembad, hottub, douches en wasserette. Duh, hebben ze dit jaar het zwembad nog niet open, te vroeg in het seizoen!!

Maar terug naar plaats 2: we zien dat die bezet is. Ik ga met Hans en Janny (die oefenen voor als ze zonder ons gaan) naar het kantoor. De dame achter de balie herkent me nog en we wisselen even een paar vriendelijke woorden uit. Dan vraag ik haar hoe het zit met site nr. 2. Zij vertelt dat de man heeft gevraagd of hij tot twaalf uur mocht blijven in plaats van checkout tijd van 11 uur. Enne, eerlijk is eerlijk, wij mogen er pas om twaalf uur op eigenlijk en dat is het ook nog niet. We spreken dus met de dame af dat we zolang op plaats D4 gaan staan, met uitzicht op A2, zodat we kunnen verkassen zodra hij is opgekrast.

Ondertussen nemen we verse koffie mee uit het kantoor, gratis, zoals altijd hier. Hans snijdt de cinnamonrolls aan en terwijl we koffie drinken, bel ik naar Enterprise, waar we een auto voor drie dagen hebben besteld. Weekendaanbieding, voor 30 dollar per dag (ex. verzekeringen). De man van Enterprise staat al snel voor de deur hier en Hans, Albert en ik rijden met hem mee naar het kantoor. Daar regelen we de papierhandel, wat snel gaat, omdat Albert lid is. Het meisje is blij dat we weten hoe alles werkt, want ze zucht dat buitenlanders en verzekeringen vaak een ramp is. We krijgen niet echt een grote auto, maar dat klopt ook wel, want de weekendaanbieding geldt niet voor de grote bakken. Toch rijdt deze Nissan Rogue prima en Hans en Janny zeggen dat hij achterin nog ruimer is dan de Pathfinder ook. Prima dus.

Terug op de camping zien we na enige tijd de oudjes op A2 vertrekken. Tjonge, kan ook wel, het is bijna een uur inmiddels. We hebben de wegwijspiet hier verzekerd dat we best zonder zijn golfkarretje een paar plekjes verder kunnen gaan staan. Dat is wat hoor, ze willen je hier altijd maar wegbrengen overal heen. Als we net geïnstalleerd zijn op A2 komt de andere golfkarretjesmeneer langs. Hij vraagt hoe het met mijn zere teen van vorig jaar is. Ik heb geen idee of ik toen een zere teen had eigenlijk? Nou ja, hij herkent mij in elk geval, die teen zal best wel. Het is gewoon leuk als je zo verwelkomd en herkend wordt.

Wij sjezen met zijn vieren in de Rogue naar Bass Pro Shop, want Hans en Janny vinden dat we véé te snel weg moesten daar in Vegas. Jammer genoeg krijgen ze nu ook maar een uur (krenten zijn wij!), want er staat nog meer in de planning. Gelukkig kan Hans in een uur best een hoop geld uitgeven daar 😊 Ook wij kopen nog wat leuke shirtjes voor Albert en voor Peet en hebben zelfs nog tijd voor een Starbucksbezoekje. Nadat we iedereen bij Bass Pro eruit hebben gesleurd, gaan we naar Target waar we twee taarten kopen om mee te nemen naar Loek en Gepke. Leuke Amerikaanse gewoonte, wij brengen taart mee en Dennis en Anna zorgen voor bier.

In een klein half uurtje staan we bij Loek en Gepke op het erf. Achter ons rijdt Loek toevallig ook net achterom, op de motor. Hij was een vergeten boodschapje gaan halen. Gepke komt naar buiten en we geven elkaar een welgemeende knuffel. Het is fijn om hen weer te zien! We hebben zulke goede herinneringen aan ons bezoek aan hen vorig jaar. We gaan aan de borrel/fris (ik ben de BOB) en na een tijd komen ook Dennis en Anna. Hans en Janny krijgen nog een keer de grote rondleiding door het heerlijke huis van Loek en Gepke, terwijl wij Dennis en Anna uitgebreid begroeten. Het lijkt wel een reunie daar in Aurora! Natuurlijk bewonder ik nog even het veulentje wat bij de burens geboren is en waar Loek al over vertelde.

Het wordt een supergezellig avond. Voor wie niet weet over wie het allemaal gaat: Loek is actief op het Alles Amerikaforum, Gepke is zijn vrouw en vorig jaar brachten we twee avonden met elkaar door toen we hier in Denver waren en de klik was van klikkerdeklikklik. Limburgse Dennis is ook lid van het AA-forum en hij is getrouwd met Anna uit Texas. Sinds oktober wonen Dennis en Anna in de 'greater Denver-area', nadat Anna 8 jaar met hem in Nederland heeft gewoond. Sinds een week werkt Dennis bij het ons zo bekende Road Bear RV's. Bij zijn sollicitatie hebben wij hem weer in contact gebracht met Aldie, de branchemanager van San Francisco, dus wij voelen ons wel een beetje erg betrokken bij deze ontwikkelingen. Als we dan ook Aldie bellen met een lulverhaal over een beer in onze wc-tank, praat hij natuurlijk ook even met zijn nieuwbakken collega. Dat lulverhaal staat vast op Alberts blog

vandaag 😊 Ik wil er nog wel even over zeggen dat het Aldie's eigen vrouw Sarah is die ons zover krijgt dat we hem op zijn 'roadassistance-dienst' gaan bellen 😊

We hebben een heerlijk barbecuebuffet en de verhalen vliegen over tafel. Zelfs het aloude konijn met de worteltjestaart komt weer voorbij, want als toetje hebben we heel Amerikaans ook 'carrot cake'. De avond vliegt voorbij en voor we het weten is het bijna elf uur. Tijd om nog een dik half uur in de auto te gaan voor onze rit terug naar Dakota Ridge in Golden! Loek, ik weet dat je dit zal lezen: voor jou en Gepke een hele dikke knuffel en bedankt weer voor jullie fantastische gastvrijheid!! Dennis, jou zien we dinsdag, geef Anna nog een stevige hug van ons!

Sttt slapen !! Volgende dag:

Zondag, half acht. Tot mijn verbazing zijn Albert en ik vanmorgen als eerste wakker! Die kleintjes leren het nog wel, uitslapen. Na douche, blogs, forum, het belritueel met Loon en een rondje over de camping rijden we naar Mimi's Café. Aanbevolen door Loek, aangewakkerd door Bauke's blog en erg leuk! Gezellig zaakje. We bestellen koffie en jus d'orangje en bij de eerste slok kom ik erachter dat ik mijn insulinepomp mis. Sh**, balen! Tas nagekeken, wel pennaaldjes, geen insulinepenen ... dus ook niet eten. Gelukkig is het maar een

kwartier heen en weer terug naar de camping, dus Hans en Janny bleven bij de koffie en wij reden snel heen en weer. De pomp lag in mijn bed, stom! Maar vooruit, een kwartier later zaten we dan toch aan de French Toast, pancakes, aspergus omelette en weet ik wat nog meer.

Na het ontbijt zijn we voor het eerst deze vakantie in een echte mall geweest, zo'n Amerikaans winkelcentrum met vloerbedekking in de 'straten' en een heus 'food court'. Hi, Albert krijgt de pip van dat gewinkel, dus na een uurtje hebben we hem verlost. Ondertussen was er wel een en ander ingeslagen hoor. Maar ok, bij Target ging er ook een jaarvoorraad deodorant voor ons beiden mee, evenals tandpasta, neosporing en pijnstillers. Je hebt zo je favoriete smaakjes en merken he? Na de mall zijn we eerst de auto weer gaan lossen op de camping en daarna naar Boulder gereden.

Wéér winkelen! Maar dan leuk winkelen, Boulder heeft een keileuk centrum vol met tulpenbedden en veel leuke winkeltjes. Het ziet er dan zo uit ongeveer: Janny loopt winkel in, Hans volgt gedwee, Monique loopt andere winkel in, Albert zoekt steen of bankje, Monique roept: schat, kijk eens, hoe leuk en gooit er weer wat dollars tegenaan! Janny en Hans komen weer met een nieuw plastic tasje en zo groeit de voorraad weer. Als we bijna Albert zijn zin geven en weer gaan, zien we ineens 'Into the wind' en dan wordt ook hij enthousiast met de camera. Allemaal eigen handel, windspelen, kites, garden spinners, allemaal bekend spul. Hier maken we dus wat foto's, dan krijgen we allemaal een ijsje uit de huishoudpot en eindelijk is het winkelen weer voorbij.

Op naar Nederland! Huh, nu al? Ja, nu al hoor, want Boulder is maar krap 20 mijl van Nederland, of is het andersom? In Colorado ligt het mooie artistieke dorpje Nederland, waar het er allemaal wat hippieachtig aan toe lijkt te gaan. We maken een paar foto's op het dorpsplein en gaan dan naar de plaatselijke 'lumberstore' (soort Boerenbond). Nog steeds niet dat houthakkersvestje gevonden voor Luc, maar wel veel leuke andere dingen. Weer T-shirts en petjes, weer plastic tasjes. Dan is het genoeg, we worden in de auto gepropt en alle raampjes gaan dicht, er is genoeg gewinkeld!

Het is inmiddels half vijf als we weer op de camping zijn en ik besluit de was te gaan doen. Wat hierna nog vuil wordt, kan vuil mee naar huis, maar ik heb graag zoveel mogelijk schoon in de koffers. Hans en Janny gaan alle souvenirs sorteren en inpakken. Tjonge, die kunnen zelf wel een Amerikaans winkeltje starten daar in Loon. Ik werk een gedeelte van de schone was al direct in een koffer, scheelt morgen weer. Rond half acht rijden we naar Outback Steakhouse voor een laatste keer mijn favoriete baby back ribs en Alberts Victoria Filet. Het is er akelig rustig, vorig jaar hingen ze in dit soort zaken

nog met de benen buiten. Is dit recessie of zijn we een beetje laat voor de zondag? Het smaakt in elk geval lekker, alleen is de appeltaart van de menukaart af. Rare lui, volgens onze serveerder hebben ze zomaar de kaart veranderd een tijd terug, zonder overleg, gewoon landelijk. Geen goede zaak!

En nu is het dus zondagavond. Nog één volle dag Amerika en dan is het weer voorbij. Ach ... het zal weer wennen zijn, maar ik ben ook weer blij als ik mijn kinders en paarden kan knuffelen! Vanavond aan tafel werd er al zo'n beetje gevalueerd. Het was een bijzondere reis, zo met zijn vieren. Voor hen alles nieuw, voor ons vaak weer een andere blik op wat wij al zo gewoon vinden. Voor ons een aantal nieuwe dingen, veel bekende dingen die ook weer heel fijn waren en al bij al was het gewoon super gezellig. Maar ik muts! We hebben nog twee dagen, sssstttt tot morgen!

Gezellige afsluiting in Golden

Posted on [18 mei 2009](#) |

Half acht, tijd om op te staan. Ritueel, bla bla ... en dan ontbijten bij Millie's Café. Wat goed bevalt moet je herhalen toch? Albert en ik spreken samen af om Hans nog eens een fijne dag te geven. En zo rijden we wéér naar Bass Pro Shops. Die valt goed! Hans kan zich nog een uur of anderhalf uitleven en wij gaan in de tussentijd op zoek naar een niet te dure grote reistas bij Macy's. Stom, daar hebben ze ze niet 'niet duur'. Ook Target biedt niks, dus besluiten we nog even bij Bass Pro te kijken en Hans en Janny op te halen. We kunnen altijd nog bij Colorado Mills een tas gaan kopen later vandaag.

Bij Bass Pro slagen we echter wel, we kopen een flinke maar lichte tas, waarin we onze beddengoedset in mee naar huis gaan nemen. Zelf hebben we drie koffers en een tas vol met spullen, maar Hans en Janny hebben nog ruimte voor een extra item zonder bijbetaling. Wij willen straks een nieuw tweepersoonsbed op onze verbouwde logeerkamer en deze set zal daar prima bij staan! We drinken met Hans en Janny nog wat in de Starbucksvestiging bij Bass Pro en rijden dan naar downtown Denver. Ik ben de hele vakantie al op zoek naar de bekende rood-wit-blauwe vlag met de tekst 'OPEN' in het middendeel. Je ziet ze hier vaak hangen bij standjes langs de weg, maar kopen? Nergens te vinden. Loek heeft me per mail verteld dat er in winkel is die Flag World heet, op de 16th Mall, dé winkelstraat van Denver. De website ziet er goed uit.

Helaas, helaas, de winkel is er dus gewoon niet meer. 'Broke' volgens het meisje bij ESPN World waar ik het ga vragen. Over de kop dus. Jammer! Nou ja, dan geen vlaggen, maar we lunchen wel heerlijk bij de Corner Bakery, lekkere broodgerechten, dat is hier vrij zeldzaam. Na de lunch rijden we naar

de camping, helemaal de lange Colfax Ave uit, wat een eind weg is dat toch. Tijd om te gaan werken! Het is een hele klus, al die gekochte cadeautjes (ja kids, we hebben dit jaar uitgehaald) uitzoeken, alles weer inpakken wat in de kasten ligt, levensmiddelen uitzoeken, sorteren wat in welke koffer en welke handbagage moet waarin. Maar na een uurtje of twee zijn we allemaal aardig klaar en rest alleen nog het laatste voor morgenochtend. We hebben een halve kist vol spullen voor Dennis of Road Bear.

Ondertussen lees ik in mijn mailbox dat Loek en Gepke nog langskomen na het werk. Ze werken hier allebei maar een mijl of drie vandaan en gaan vaak samen op de motor naar het werk. Leuk! Ik stuur een mail terug dat we graag gaan eten in Golden en dat ze welkom zijn om mee te gaan. En zo rijden we met de auto voorop en de motor er achteraan vanavond naar Golden. We eten bij de Table Mountain Inn, een Mexicaans getint restaurant met heerlijke gerechten. Het is een ontspannen en gezellige avond en wij vinden het fijn om toch nog een avondje met onze vrienden uit Aurora door te kunnen brengen. De klikkerdeklik is er nu eenmaal en zo hebben we nog even een avondje extra. Tot ziens in Beesd?

Na het eten gaan Loek en Gepke naar huis, met in de koffers van de motor nog een paar flinke stukken Hollandse kaas. De kilo die nog verpakt over is, hebben we Dennis en Anna beloofd, dus die gaat morgen bij Road Bear pas uit de koelkast. We nemen afscheid met een paar gemeente hugs en dan rijden zij weg en lopen wij nog even Golden in. Leuk stadje, beetje westernsfeertje. Het schemert al, de winkels zijn dicht en de temperatuur is nog heerlijk. Echt nog t-shirts en korte broekenweer. We hebben het in Colorado wel getroffen, alle dagen prachtig weer, terwijl het hier nog net zo makkelijk sneeuwt in deze tijd. Vandaag was het dik 30 graden overdag!

Nu zitten we hier met zijn vieren, ieder met zijn eigen ding. Nog één nachtje ... ik blog vast nog wel even vanaf het vliegveld morgen. De auto moet morgen nog terug, de tanks gespoeld, de gastank vol, dan naar Road Bear en om kwart over drie vliegen we naar Detroit. Onze vlucht naar Amsterdam vertrekt daar om kwart over negen in de avond, plaatselijke tijd. In Detroit is het twee uur later dan hier en dus zes uur vroeger dan in Nederland. Geen foto's vandaag, want het snoertje van de camera zit al in gepakt en mijn kaart pas niet in mijn laptop! Later!!

En weer thuis

Posted on [22 mei 2009](#)

Kennen jullie dat? Na een reis thuis komen en dan zo druk zijn met van alles en nog wat, dat je niet aan de epiloog van je verhaal toe komt? En toch hoort dat einde er ook bij! Dus, bijna twee dagen thuis, daar komt het hoor. Maar voor ik begin, wil ik jullie even laten zien waar we ook heel blij mee zijn! Het blad [Landleven](#) heeft zomaar gratis een mooi stukje geplaatst over KleurigeMolens.nl in de rubriek te Hooi en te Gras. De bestelling komen direct leuk binnen, dus we konden meteen aan de slag.

Terug naar dinsdagmorgen. De afspraak was opstaan om 7 uur, maar om 6 uur hoor ik al herrie in de hut. Hans en Janny zijn blijkbaar al van plan nog vroeger te vertrekken. Ik blijf tot half 7 liggen en ga er dan ook maar uit. We ruimen met zijn allen nog op wat nog opgeruimd moet worden en ik ga douchen in de campingdouche. Onze grijswatertank is vol, volgens Albert. In de doucheruimte gooi ik allerlei dingen weg die ik niet meer wil meenemen en zo slinkt de toilettas ook aardig. We nemen een yoghurt met muesli als ontbijt en zetten nog een laatste keer koffie in de camper.

Albert en Hans zorgen dat de campertanks grondig gelegeerd worden, ik breng met Janny de huurauto terug naar Enterprise, wij worden weer keurig terug

gebracht op de camping. Natuurlijk tank ik de Rogue eerst nog even af. Als we terug komen, staan de mannen met camper en al bij de propaantank te wachten. Ze hebben al koffie gekregen op kantoor daar, want ze moeten wachten tot 9 uur. Als de tank vol is, rijden we dan ook direct weg. Mijn kleingeld heb ik nog even op kantoor gedropt als gift.

We zijn vrij vlot bij het Shamrock-tankstation op de hoek bij Road Bear. Voor de laatste keren tanken we onze camper vol en dan is het op naar Conny en Dennis. Grappig, we kennen Conny van vorig jaar en natuurlijk is Dennis ons helemaal niet onbekend. Als ik op kantoor niemand zie en buiten even rond kijk, zie ik Conny al weer aan komen hupsen. Dat meisje springt altijd volgens mij. Ze vertelt me dat ze al gehoord heeft van de 'trick' die we Aldie hebben geleverd en ook hoe ontzettend blij ze is met Dennis als nieuwe collega. Leuk om te horen!

Ondertussen wordt Dennis erbij gehaald en ik zorg snel dat hij de Beemsterkaas uit onze koelkast krijgt. Hij mag de camper inspecteren, volgens Conny zijn eerste A-klasse en zij controleert en instrueert. Ik loop er omheen met de camera, want dit vind ik wel een erg leuk onderwerp. Zoals verwacht mankeert er helemaal niets aan ons huis-op-wielen, geen schade, geen dingen zoek of stuk, helemaal prima. Binnen werken we de papierhandel af en ondertussen komt onze shuttlechauffeur ook al. Dennis mag nog niet rijden, de verzekering is nog niet rond voor hem. Jammer! We nemen dus afscheid van hem en Conny en rijden dan met de Zwitserse monteur naar het vliegveld. Hij neemt een leuke route binnendoor en kletst er gezellig bij.

We worden afgezet bij de Northwest-bordjes en meteen rent een Skyboy op onze grote hoeveelheid bagage af. Gelukkig, één grote kar en iemand die meehelpt is ons wel 20 dollar waard. We moeten inchecken bij Delta, waardoor Northwest is overgenomen. Ik vraag vriendelijk en netjes of ik Hans en Janny ook bij de business class-balie mag inchecken en dat is geen punt. De dame kan hen natuurlijk niet in BC plaatsen, maar regelt voor de eerste vlucht in elk geval wel stoelen verder voorin. Mooi, want in Detroit zullen we onze tijd hard nodig hebben. We checken in totaal 8 stuks bagage in, niet echt zwaar trouwens, maar wel veel dus.

Snel zijn we door security, zelfs ik piep niet vandaag. Helaas geen business classlounge, Delta is nog steeds te gast bij Continental en daar mogen alleen leden in, geen introducés. In de KLM-lounges mogen we nog weleens iemand meenemen. We gaan eerst maar eens eten, wie weet hoe lang het duurt voor we weer wat krijgen. In de Timberlane Grill eten we allevier een prima hamburger. Albert en ik willen graag nog even online enÂ we zoeken dus een rustige plek op met een paar goede stoelen en internetten dan een tijd met

Esmee en Sas op MSN. Na een poosje komen Hans en Janny terug en verkassen we met zijn allen naar de gate, waar ook prima stoelen zijn én stroom voor onze laptop. Hans en Janny verdwijnen weer, alsmaar wandelen.

Onze vlucht vertrekt om 15.16 uur vanaf Denver naar Detroit. We kunnen mooi op tijd aan boord en als altijd is het business class eerst, dus wij zitten al snel, netjes op 2A en 2B. Hoewel Hans en Janny vlak achter ons stonden, duurt het heel lang voor ze in het toestel zijn. Ze blijken hun bagage niet meer in de overhead-bunks te krijgen en geven deze af aan een stewardess om in te checken. Ik heb continue horen omroepen dat bagage wordt ingecheckt tot de eindbestemming, dus roep nog naar Hans dat hij alles pas in Amsterdam zal terugzien, maar helaas ... te laat. Albert en ik maken ons zorgen, want stel dat we onze vlucht in Detroit niet halen (we hebben maar 50 minuten), dan hebben ze niets meer bij zich ...

In Detroit blijkt dat ze zich dat dus niet realiseerden. We lopen stevig door voor onze volgende vlucht en kunnen direct boarden, business class wordt al omgeroepen als we aankomen. We vallen opgelucht in onze comfortabele stoelen, want we vonden de overstaptijd maar akelig kort. Hans en Janny zien we natuurlijk pas weer in Amsterdam terug. Deze vlucht vertrekt om 21.10 plaatselijke tijd. Wij hebben fijne plekken, 6A en 6B, helemaal de achterste stoelen in de BC. Fijn vind ik dat, weinig geloop langs je heen, je ziet de etenskarren op tijd komen, zodat je een beetje kan 'zetten' voor je weer wat krijgt en je rustig je rommel om je heen kan organiseren.

We brengen de vlucht door met een prima maaltijd (Albert 'beef' en ik 'chicken'), heerlijke toetjes (kaasplankje en shortcake met aardbeien en slagroom) en vooral veel muziek luisteren. We luieren en ik slaap zelfs een paar uur, met muziek in de oren. Het blijft tobben, zo'n vliegtuig, maar het kan absoluut slechter. Rond half negen Nederlandse tijd schrik ik wakker van de stem van de gezagvoerder die vraagt of er iemand met medische kennis aan boord is. Al snel hoor ik achter me allerlei geluiden, stemmen en paniek. Er blijkt iemand hartproblemen te hebben en er is inderdaad 'een dokter in de zaal'. Gelukkig! Er komt zuurstof aan te pas en we horen regelmatig 'piepjes'. Na een half uurtje lijkt de commotie voorbij en komt er weer rust in de tent. Ik hoor de betrokken persoon zeggen dat hij zich beter voelt, alleen zijn bloeddruk schijnt wel weg te zakken steeds. Gelukkig zijn we inmiddels al behoorlijk dicht bij Amsterdam.

Na een lekker ontbijtje van cranberry brood of een croissant met een lekker schaaltje vers fruit landen we rond kwart voor elf weer op Nederlandse bodem. Eer we bij de gate staan is het wel de geplande tijd van 11.05 en dan mag ik als allereerste het toestel uit deze keer. Voordeel van dicht bij de deur

zitten. We wachten op Hans en Janny en gaan dan in de rij voor de paspoortcontrole. Bij de bagageband komt het: de handbagagekoffertjes die in Detroit het ruim in gegaan zijn, zijn er niet. We waren er al bang voor. Gelukkig zijn ze inmiddels nabezorgd!

Peet wacht al op ons en zo staan we rond 13.00 uur weer in Beesd waar Luc en Jesse met Saskia al op ons wachten. Alleen Esmee zit nog op school, da's wel een beetje raar. Inmiddels is het vrijdagmorgen, we hebben twee prima nachten gehad en vandaag wordt het tijd om wat zaken te regelen. Zo staan onze twee relaxfauteuils hopelijk gerepareerd klaar in Made (NIET DUS) en moeten we de Chrysler nog halen in Den Bosch. Enne, de koelkast is leeg, dus ook boodschappen doen staat nog op het lijstje.

Thuis is alles prima gegaan. Het ziet er netjes uit, de paarden glimmen als spiegeltjes, er lijkt niks kapot, ook niet na een feest waarbij zo'n 15 man hier geslapen moet hebben. Peet heeft een sleurhut gekocht en is druk met het opknappen van dat ding wat bedoeld is als slaapplaats voor ~~ons na het feest bij Jan en Anita~~ hem en zijn vrienden tijdens de Zwarte Cross in juli. Er wordt stevig aan geklust!

Alle laatste foto's staan online trouwens! Ik ga wat doen, de vakantie is duidelijk voorbij!